Akbaba

Güreş Federasyonu Başkanı Olimpiyat öncesi, «Yedi madalya alırız» demişti.
— Gazeteler —

TRAŞ!

UNIROYAL
"Yol Kurdu"

Bu yeni lastiğe yeni bir güç katılmıştır

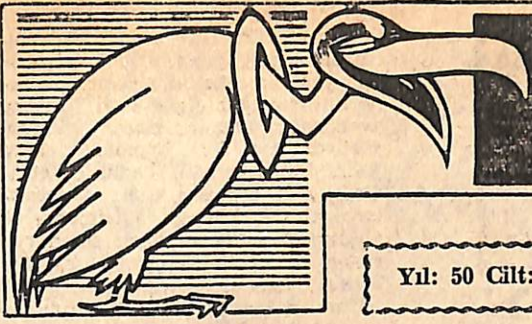
- * Sırt deseni yenidir.
- * Daha çok miktarda kauçuğun yola basmasını sağlar.
- * Çekiş gücü çoğalmıştır.
- * Benzersiz bir fren emniyetine sahiptir.
- * Olukları özeldir. Az ısınır. Çabuk soğur. Taş tutmaz.
- * Süratli giderken az titreşim yapar, az ses çıkarır.

" YOL KURDU ", bütün bu özellikleriyle kurt şoförlerin hizmetine sunulan daha üstünü olmayan kamyon lastiğidir.

Bilen şoförün lastiği

(Manajans : 2770 — 130)

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 39 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Eylül 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

İNSANCA... MI?

BEKLENMEDİK parlaklıkta başarılarla, görülmemiş rekor bolluğuyla, su perisi Gould'dan ayıboğan Taylor'a kadar biribirinden renkli tiplerle süslendikten sonra kana bulanan Yirminci Olimpiyat da tarihe karıştı.

Dünya çapındaki bu spor festivalini ilk kez televizyonla izleyebilmiş olan Türk sporseverleri ise, acı sonuçtan önce de kendi temsilcilerinin yeteri kadar başarısını görememenin üzüntüsü içinde idiler. Neredeyse o yüzden de ulusal yas havası yayılacaktı ülkemize.

Ve tabiî daha Münih'te Olimpiyat bitmeden Türkiye'de karşılıklı suçlama, kendini temize çıkarma, sporcularımıza insafsızca yüklenme olimpiyatı başlamıştı.

Güzel başlayıp tüyler ürpertici biçimde sonuçlanan Olimpiyatın uluslararası yönünü şimdilik bir kenara bırakıp, kendi durumumuza eğilirsek, ülkemizde sporun gerilediği ve bunun bir ulusal felâket olduğu şeklindeki ölçüsüz görüşlere karşı belirtilmesi gereken ilk gerçek şu:

— İstisnalar dışında, bir toplumun değişik alanlardaki başarı çizgileri çok farklı düzeylerde olamaz.

Bilimde, eğitimde, sanatta, teknikte, ekonomide, politikada, tıpta, hukukta falan hangi dünya rekorlarını kırmaktayız ki sporcularımızdan bu kadar rahatlıkla altın madalya isteyebiliyoruz?

Geçmiş dönemlerde biraz şans sonucu üstün yetenekli kişilerin bir arada belirmesi, biraz da rakiplerimizin o daldaki tecrübesizliği sayesinde güreşte bol madalya almışız. Şimdi rakiplerimiz bize yetişmiş, o alandaki derecemizi de ulusal başarı çizgimiz civarına indirmişler.

Fazla üzülecek, şaşılacak, kızılacak ne var bunda?

Aslında spor sonuçları —ego tatmini dışında— çok önemli de sayılmaz. İnsanın üstün özelliği ve gerçek gücü gövdesinin marifetleri değildir.

Spitz ne kadar hızlı yüzerse yüzsün, bir uskumruyu geçemez. Dünyanın en hızlı koşucusu Borzov, bir kediye yetişemez. Taylor adını istediği kadar ayıboğana çıkarsın, en hafif sıklet ayıya bile on saniyede tuşla yenilir.

Nedir insanı bilinen evrenin efendisi yapan öyleyse?

Kafası, ruhu... Yâni bilinci, zekâsı, bilgisi, mizahı, şefkati... Tek kelimeyle: İnsanlığı.

Olimpiyat oyunları başlarken onların «Daha hızlı, daha yüksek, daha güçlü» olan temel sloganına bir dördüncü özelliğin eklenmesini dilemiştik:

— Daha insanca.

Gerillâcıların çılgınca çıkışı bu dileğimizi bütün dünya hesabına en çirkin ölçüde altüst etti. Orasını yine şimdilik bir kenara bırakıp, eski deyimle bir «vicdan muhasebesi» yaparak durumumuzu gözden geçirmek istiyorsak, kullanacağımız ölçü, spor yarışmalarında aldığımız sonuçlar değildir.

Ne kadar insanca davranabilmekteyiz biribirimize karşı?

İşte, Olimpiyat sona ererken kendi kültür merkezimiz İstanbul'da Uluslararası Gazeteciler Federasyonunun 2. Dünya Kongresi başlıyor.

Altmış bin üyeli bu kuruluşa bağlı Batılı gazetecilerden birçoğu Türkiye'de niteliği belirsiz bir rejim bulunduğu, Türk basını mensuplarının meslekleriyle ilgili konular yüzünden hâlâ hapislerde yatırılmakta olduğu, basın dâvalarının çokluğu, söz ve yazı özgürlüğünün kısıtlanması gibi gerekçelerle toplantıya katılıp katılmama hususunda tereddütler geçirdiler. İçlerinden bazıları katılmama yönünde kesin karar da aldılar.

Geçen hafta —hiç gereği ve dayanağı yokken, âdi suçlulara bile öyle bir işlem uygulanmazken— tutuklu bir gazetecinin saçlarının traş ettirilmesi gibi olaylar da o türlü tereddütleri arttırmakta.

Biribirimize karşı davranışlarımızdaki terslikleri görebilmek için ille de yabancıların katılacağı toplantıları beklemeye hacet yok tabiî. Elhak yurdumuzda her gün o konuda inanılmaz örneklerle burun buruna yız.

Bunların en korkunçlarından biri son günlerde trajikomik bir sonuca ulaştı:

Birbuçuk yıl önce Dünya Bankasındaki danışmanlık görevinde çalışırken 12 Mart sonrasının ilk Başbakanı tarafından çağırılır çağırılmaz bütün kişisel çıkarlarını bir kenara iterek yurt hizmetine koşan, Başbakan Yardımcısı sıfatıyla bir süre canla başla didindikten sonra karpuz kabuklarının reform yollarını tıkamakta olduğunu görünce çekilen, gülünç bir ücretle bir üniversitemizde ders verme ödevi isteyen, fazla solumtrak görüldüğü için o isteği de reddedilen A. Karaosmanoğlu, yine Dünya Bankasında 40 bin lira aylıkla atandığı Başdanışmanlık görevine başlamak üzere Amerika'ya döndü.

Düşününüz:

Başında Amerika Birleşik Devletleri eski Savunma Bakanı McNamara'nın bulunduğu, liberal dünya kapitalizminin büyük tezgâhlarından Dünya Bankası... Orada baş tacı edilip Başdanışman yapılan bir yurtdaşımız, bizim memlekette «fazla solumtrak!»

Güler misiniz, ağlar mısınız?

Yurtsever bir Türk'seniz, ağlarsınız her halde.

Ya Osman Olcay? Uluslararası kilit noktalarının en önemlilerinden birindeyken Karaosmanoğlu gibi yurt hizmetine şevkle koşan, en güç beğenir yabancı diplomat ve devlet adamlarının «Bugün dünyadaki en usta Dışişleri Bakanı» diye övdükleri kulaklarımızla duyduğumuz reformzede? Eğer dışişlerimiz kadrosunda bulunmasaydı o da ister istemez yabancıların bordrolarına dönmüş olmaz mıydı bugün?

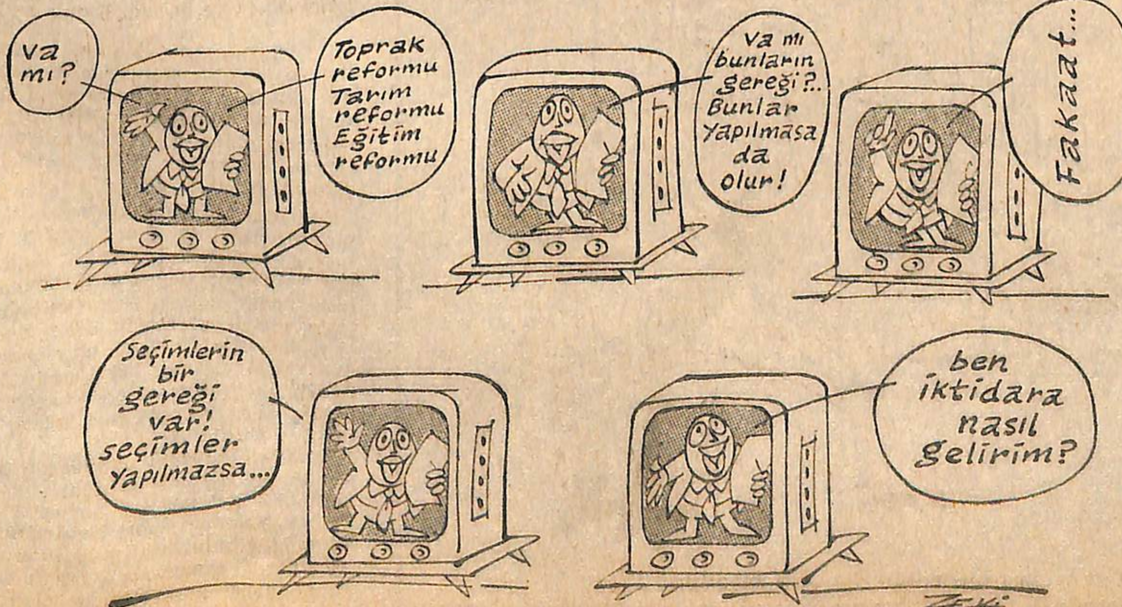
Bir yandan uzman ihtiyacıyla kıvranır ve beyin göçünden yakınırken, bir yandan da en önemli alanlarda yetiştirdiğimiz şampiyonları elimizle görevden uzaklaştırıp sınır ötesine itelememiz delilik değilse nedir?

İnsan kaynaklarımızdan yararlanmasını, insan kadri bilmesini, biribirimize insanca davranmasını öğrenmedikçe biz Olimpiyat madalyalarından çok daha değerli şeyler yitirir dururuz.

Ne demeli? Tanrı bize de, bütün insanlığa da akıl fikir ve daha daha insanlık ihsan buyursun, âmin!

— Türkiye'de 10 bin vatandaşa bir doktor düşüyor. —

Demirel, Alman televizyonunda konuştu ve «Reformlara gerek yoktur» dedi. — Gazeteler —

Kambur Sabri'nin Radyosu

İKİNCİ Dünya Savaşı başladığında, o ilçede, yalan olmasın, topu toplamı ya üç, ya dört radyo vardı. Çayhanesine ilk radyo koyan, Kambur Sabri'ydi. Radyonun gelmesiyle adı bile birden radyolu çayhane olmuştu. Bizim ilçede çayhane çoktur. Bütün çayhanelerin müşterileri, Kambur Sabri'nin radyolu çayhanesine akmıştı. Öyle dolardı ki, içinde değil, çayhanenin bahçesinde bile oturacak, duracak yer bulunmazdı. İster istemez, öbür kahvehaneler, çayhaneler de birer radyo almak zorunda kaldılar. Bu kez, hangi çayhanenin radyosunun sesi daha yüksekse, o çayhane kala. balık olmaya başladı. Kambur Sabri, sesi çok çıksın, öbür radyoların seslerini bastırsın diye öyle kocaman bir radyo almıştı ki, o koca radyo daracık çayhanenin beşte birini dolduruyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nın kızıştığı günlerde taa uzak köylerden bile, Kambur Sabri'nin çayhanesine radyodan haberler dinlemeye gelenler olurdu. Radyonun haberler verdiği saatlerde, tıklım tıklım dolan çayhaneden taşan insan kalabalığı yola kadar ulaşırdı.

Kambur Sabri'nin çayhanesinin karşısında bir az ötesinde de iki çayhane daha vardı. Aralarında amansız bir rekabete girmiş olan çayhane sahipleri, haberler verilirken, radyolarının ses düğmelerini sonuna dek açarlar, ilçenin gökleri spikerin sesiyle gümbürderdi.

Kambur Sabri'nin dokuz çocuğu var, sekizi kız, en küçüğü oğlan. Kambur Sabri, oğlu olacak diye çok zorlanmış, çok uğraşmış, ama sonunda yüzünün akıyla bu işi başarmış. Gelgelim, sekiz kızın sekizine de kız demek için bin tanık ister, hepsi de erkek gibi, hem de her biri sekiz erkeğe yeter. Kızlar gittikleri yerden ses veriyorlar. Oğlanın da gittiği yerden «Anacım, anacım, ana gıııız...» diye sesi geliyor. Kızlar oğlan gibi, oğlan da kız gibi...

O zamanlar büyük kentlerde bile kadınlar pantalon giyemezlerken, Kambur Sabri'nin kızları hep pantalon giyerler. Saçlarını da erkek gibi kısacık kestirirler. Çayhaneyi çekip çeviren de sekiz kızdır. Kimi ocakçılık eder, kimi garsonluk eder, kimi bardakları, fincanları yıkar, kurular. Çayhaneyi siler süpürürler. Kızlardan biri para işlerini yönetir. En küçük kız da, kapıda durur, cr-dan gelip geçene:

— Buyrun, buyrun... Sesi en gür radyo bizimki...En doğru haberleri bizim radyo veriyor. Buyrun! diye seslenir.

Kızların sekizi de cana yakın ama, ille de Gözüm, ille de Gözüm. Gözüm adlı bu kız, öyle taklitçi bir çocuktu ki, çayhaneye yeni gelmiş bir müşteri beş on dakika konuşsa hemen onun sesini kapar, tıpkı onun gibi konuşurdu. Herkes şaşar kalırdı bu kıza. Radyodan verilen haberleri dinler, sonra her ne dinlemişse, bir kelime değil, bir hece, bir virgül bile atlamadan, sanki ses bandına alınmış gibi, radyo haberlerini tıpkı tıpkısına spikerin sesiyle tekrar ederdi. Yüzünü görmeyen, radyodan haberler veriliyor sanırdı. Bu kız, Kambur Sabri'nin çayhanesine gelen müşterilerin eğlencesi, cümbüşüydü.

Kambur Sabri'nin çayhanesine gelenlerden Dursun Ağa diye biri var, böyle bir cimri adam hiç görülmemiş. Dursun Ağa, ilçeye çok yakın bir köydendir. Radyodan akşam haberlerini dinlemeye çayhaneye gelir, kapı ağzında haberleri dinler, para vermemek için çay içmeden döner gider. Bir çay ya da kahve ısmarlayan olursa, o zaman da saatlerce oturur.

Bu cimri herifin günlerden bir gün baltası ya kaybolmuş ya çalınmış. Baltası çalındı diye kıyameti kopardı. Kaymakama gitti söyledi, jandarma karakoluna, komutana, herkese söyledi. «Baltam da baltam...» diyor, başka demiyor. Dursun Ağa ilçede öyle bir gürültü kopardı ki, sanki çalınan balta değil de bir hazine. Bir balta için bunca çırpınması, Dursun Ağa'nın salt cimriliğinden değil, yoksulluğundan da... Cimriliği de yoksulluğundan ya... Halkın yoksulluktan kırıldığı o zorlu savaş yıllarında, eli tutan köylüler ekmek parası için hep gurbete dökülmüşler. İşte böyle bir zamanda, Dursun Ağa'nın kaybolan ya da çalınan baltası herkesin başına dert oldu. Çünkü Dursun Ağa, radyodan haber dinlemek için kahveye gelince, hep bu balta işinden konuşuyor. Baltayı kim çalmış olabilir? Şu mu? Bu mu? O değilse öbürü mü? Çayhanede konuşanlar, kimi zaman, baltayı çalmıştır diye herkesten kuşkulanıyorlar, kimi zaman da, bir baltaya kim tenezzül eder, diyorlardı. Yalnız Dursun Ağa değil, artık çayhanedeki herkes baltayla ilgileniyor, balta üstüne konuşuyordu. Balta konusu çıktı çıkalı, radyo haberlerini bile eski ilgiyle dinlenmiyordu. Radyoda haberler verile dursun, onlar baltayı kimin çaldığı üzerinde tartışıyorlar.

Dursun Ağa'nın baltasını çalanı bilen bir kişi var; Kambur Sabri. Ama o da ağzını açıp, kimseye hırsız şudur diye bişey çıtlatmıyor.

Baltası çalınan Dursun Ağa'nın köylüsü bir Cimbali Memet vardır Bir zamanlar daha kızlar yetişmemişler, bebeyken, bu Cimbali Memet, Kambur Sabri'nin çayhanesinde çırak durmuştu. Bunun gibi bir hırsız, daha yeryüzüne gelmemiştir, ne gelmiş, ne de gelecektir. Kaç kez Kambur Sabri gözetlemiş, gözleriyle görmüştür. Bu Cimbali Memet olacak alçak, çayhanede hiç müşteri yokken ceketini çıkarır, çayhane duvarına bir çiviye asar. Sonra ayaklarının ucuna basarak, kimse görüyor mu diye kapıdan bakar, gelir. Duvarda asılı kendi ceketinden kendi parasını çalar. Çalacak, çırpacak hiç kimseyi bulamazsa, el alışkanlığı gitmesin diye, kendi parasını bir cebinden çalar, öteki cebine aktarır.

Cimbali Memet çok çalışkandı. Ama Kambur Sabri, onun hırsızlığına dayanamadı, sonunda bu Cimbali Memet'i çayhanesinden kovdu. O da köyüne döndü. İşte, Dursun Ağa'nın baltasını çalsa çalsa, ancak o çalar. Bir yoksulun baltasına ancak onun gibi bir cibilliyetsiz tenezzül eder. Evet, Dursun Ağa'nın baltasını ondan başkası çalmamıştır. Kambur Sabri biliyor ama kimseye de bişey söylemiyor.

Bir akşam üzeri, Kambur Sabri bir telâş içinde ilçenin ortaokul müdürünün evine vardı. Müdürün evinde de radyo yoktu. O da, radyodan haberleri dinlemek için Kambur Sabri'nin çayhanesine giderdi.

Müdür:

— Hoşgeldin Sabr'efendi, ne bu telâşın? dedi.

— Ben yandım müdürüm, ben yandım...

— Ne oldu, anlat bakalım.

— Bizim radyonun akümülâtörü tükendi.

— Şehire gönder, doldurt... Ya da başka bir akü getirtirsin.

— Vakit var mı hey müdür... Nerdeyse radyo ajans haberlerini verecek, bizim radyo dilsiz. Bu bizim müşteri milletinin hiç vefası yoktur. Bir gececik bizim radyoyu dinlemese küser. Biz bunca zamandır Kambur Sabri'nin çayhanesinde ajans dinledik, demez. Bu memlekete radyoyu ilk getiren Kambur Sabri'dir, demez. Hatır gönül dinlemez, hemen radyo haberleri dinlemeye, koşar öteki kahvelere, çayhanelere. Bi kez de bizim çayhaneden ayağı kesildi mi, bir daha öldür Allah bizim çayhaneye adımını atmaz. Yandım ben, yandım müdürüm.

— Pekiy, ne olacak?

— Olacağı senden müdürüm. Şoför Veyis senin sözünden çıkmaz. Senin bir dediğini ikiletmez. Söyle ona, kamyonunun aküsünü bu gecelik bize versin. Yarın erkenden şehre koşar, benim aküyü doldururn.

Müdür, durumu şoför Veyis'e anlattı. Şoför Veyis:

— Ağabey, kamyona mal yükledim, şimdi Giresun'a yola çıkıyorum, dedi, yola çıkmasaydım, canım feda, n'olacak, verirdim.

Müdür, Kambur Sabri'ye şoför Veyis'ten umar olmadığını söyleyince:

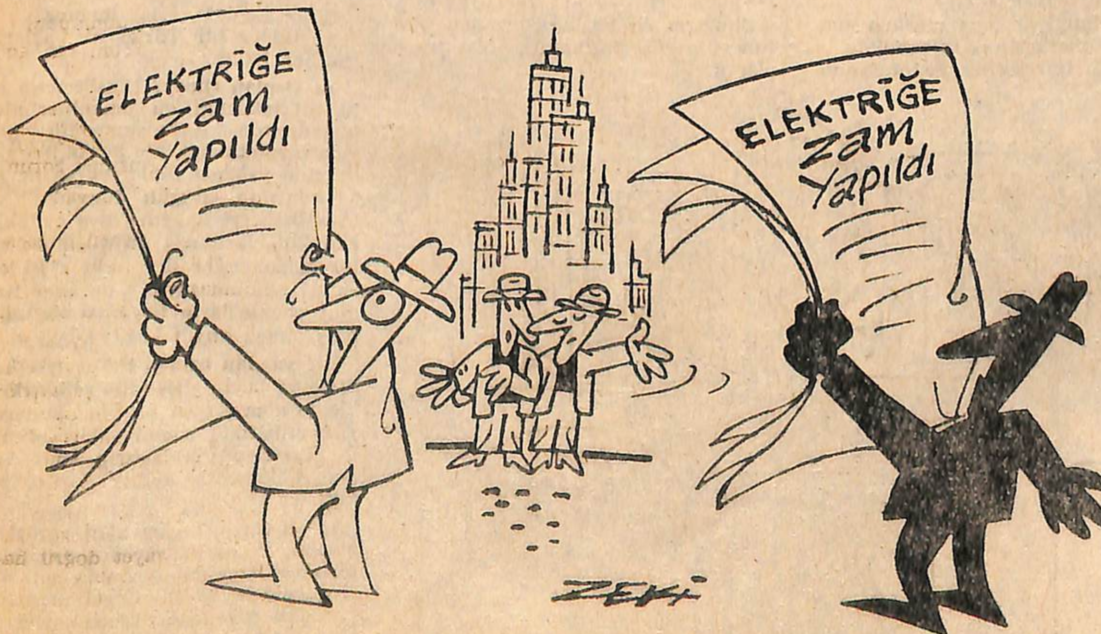
— Eyvah, ben yandım... diye dizlerini dövmeye başladı Kambur Sabri.

Bu iş, Kambur Sabri için rekabetten de öte, bir meslek namusu işi olmuştu. Kendi çayhanesindeki radyodan tıs çıkmazken, öbür çayhanelerden gümbür gümbür radyo çalınırsa, Kambur Sabri hırsından çatlayıp ölür.

Akşam oldu. Ortaokul müdürü evinden çıktı. Az sonra, radyo haberleri verilecekti. Kambur Sabri'nin kahvesine doğru yürürken, sonuna kadar açılmış radyodan haberlerin verildiğini duydu. Hem de ajans haberleri... Nasıl olur, haber saati değil. Saatine baktı, radyodan haberlerin verilmesine daha onbeş dakika var. Saatinin geri kalmış olacağını düşündü.

Kambur Sabri'nin çayhanesi, her zamankinden de kalabalıktı.

Müdüre yol açtılar, yer verdiler. Demek, Kambur Sabri birisinden akümülâtör bulmuş ki radyosunu çalıştırıyor. O sırada radyodan spiker, Alman genel karargâhının bildirisini okuyordu:

— Zam haberini okuyunca birdenbire karardı zavallı!..

UCUZ İLAÇ!

«BREMEN MIZIKACILARI!»

«Dünkü savaşlarda düşmandan 300 tank, 500 kamyon teslim alınmış, bir tümen mevcudu da esir edilmiştir........... Vaziyet vahimse de umutsuz değildir. Allah bizimle beraberdir.» Falan filân...

Spiker:

— Burası Ankara Radyosu. Şimdi iç haberleri veriyoruz! dedi.

Bir kaç iç haber söyledikten sonra, şu şaşılası haberi vermeye başladı:

«İpsile'nin Dayandı köyünden Dursun Yanav'ın onbeş gün önce çalınan baltasını emniyet makamları uzun bir araştırma sonunda bulmuş, balta hırsızını da tesbit etmiştir. İzi üzerinde bulunulan hırsızın çok yakın zamanda emniyet makamları tarafından yakalanarak adalete teslim edileceğine muhakkak nazarı ile bakılmaktadır.»

Çayhanede tıs yok. Yalnız, tavanda asılı lüks lâmbasının biteviye fısırtısı duyuluyor.

Balta haberini duyanlar baştan ağaya kulak kesildiler. Spiker sözünü sürdürüyordu:

«— Polis marifeti ile, balta hırsızının Cimbali Memet namında biri olduğu tesbit edilmiş bulunmaktadır. Cimbali Memet yakalanarak savcılığa teslim edilecek ve hakkında kanunî takibata geçilecektir. Üçüncü haber bültenimizi dinlediniz. Sayın dinleyiciler, şimdi yaylı sazlar kuvartetinden...»

Çayhanede batı müziği hiç dinlenilmezdi. Onun için Kambur Sabri, radyo düğmesini çevirip radyoyu susturdu.

Kahvedekiler şaşırıp kalmışlardı. O şaşkınlıkla bir süre konuşamadılar. Sonra da hep birden konuşmaya başladılar:

— Vay anasını...

— Yahu ne dersin, hükûmetin kulağı amma delik be...

— Hem kulağı delik, hem de kolu uzun... Nerde olsa suçluyu enseler.

— Demek zavallı Dursun Ağa'nın baltasını Cimbali Memet çalmış...

— Bre namussuz!

— Bir yoksul ilçede çalınan baltayı bile taaa Ankara'da oturan koca bir hükûmet bilsin, aşkolsun vallaha...

— Hemi de günü gününe...

— Şimdi?

— Şimdi Cimbali Memet'i yakalar candarmalar.

Yavaş yavaş, birer ikişer çayhanedekiler dağıldılar. Müdür gitmedi, oturdu kaldı. Oysa başka akşamlar en erken o kalkar giderdi.

Kambur Sabri:

— Ne o müdürüm, bu gece geç kaldın... dedi.

— Erken mi gitsem Sabr'efendi?

— Yoo... Ne zaman istersen... Paşa gönlün bilir. Burası senin.

— Erken gitsem de, sen de Gözüm kızı perdenin arkasından çıkarsan, değil mi? Hele aç şu perdeyi, çıkar Gözüm kızı...

Kambur Sabri:

— Aman, duyulmasın, dedi, ocağına düştüm müdürüm, aman duyulmasın... Gözüm, bu gece ajans haberlerini söylemeseydi, ben yandıydım...

Kambur Sabri, rafı örten kırmızı bez perdeyi çekti. Rafın üstünde radyo duruyordu. Gözüm, radyonun arkasından ortaya çıkınca, Kambur Sabri kızına çıkışmaya başladı:

— Ulan, ne ettin sen bre utanmaz! Ulan, hükûmetin koskoca bir ajans haberlerinde, hiç Dursun Ağa'nın baltasının çalındığı haberi verilir mi? Ulan dilli düdük, evde konuşulan her şey, radyodan söylenir mi? Biz sana radyodan Cimbali Memet'in hırsızlığını mı söyle, dedik? Bizim yaptığımız haber programında bu var mıydı domuuuz?

Gözüm kız, gözlerini cin cin açmış:

— Ne yapayım, dedi, bende söyleyecek haberler bitti, sen hâlâ düğmeyi çevirip radyoyu susturmuyorsun. Ben de haber uydurmak zorunda kaldım, Cimbali'nin hırsızlığı aklıma geldi, onu söyledim.

Bu olaydan sonra, hemen o gece, Dursun Ağa, evinin kapısı önünde çalınan baltasını buldu. Cimbali Memet ortalardan yitti. Ama bunlardan daha önemlisi, öbür çayhanelerin müşterileri büsbütün azaldı. Herkes Kambur Sabri'nin kahvesine dolmaya başladı.

Her yerde Kambur Sabri'nin radyosu üstüne konuşuluyor, şöyle sözler söyleniyordu:

— Bu Kambur Sabri'nin radyosunun üstüne radyo yok arkadaş. Gayet geniş, hem de gayet doğru haberler veriyor. Öteki radyolara hiç benzemez... Kambur Sabri'nin radyosu başka canım...Hem de sesi gayetle yüksek. O kahveden radyoyu açsın, sen evde yattığın yerden dinle...

Aziz NESİN

— Fiyatların da böyle düştüğünü görebilecek miyiz acaba?..

HİKMET FERİDUN ES

HÜLLECİ YEZİT HAFIZ

MAHALLEDE onun iki ismi vardı: 1. Hülleci Hafız Nuri Efendi, 2. Yezit Hafız.

Hülleci Hafız Nuri Efendi iri boylu, geniş göğüslü, kaytan bıyıklı, yakışıklı bir mollaydı. Yaşı da topu topu yirmibeşti. Dehşetli çapkındı. Elinden dişi kuş bile kurtulamazdı. Mahallenin bütün kadınları onun çok güzel sesine, sürmeli gözlerine, dev gibi vücuduna bitkindiler. Hafız'a, çapkınlığından ve kadın avcılığındaki maharetinden dolayı «Yezit Hafız» derlerdi.

Hafız Nuri'nin mesleği hüllecilikti. Kocasından üç kere boşanan kadınlar, yeniden evlenebilmek için, Yezit Hafız'la hülle yaparlardı. Hafız Nuri, boşamış oldukları karılarını yeniden almak sevdasında olan kocalardan belli bir hülle parası alırdı. (Bilindiği gibi eskiden karısını üç kere boşamış olan bir adam, onu dördüncü defa nikâhlamak isterse, önce bir başka erkekle evlendirip sonra bundan boşatmak ve ancak şeriatın bu acı geleneğini yerine getirdikten sonra tekrar karısını almak hakkına sahipti.)

Hülle için Hafız Nuri Efendi'nin kadınların yaşına göre bir tarifesi vardı. Yâni kadınların yaşı ile birlikte hülle ücreti de yükselirdi.

* * *

Yezit Hafız akşam namazını kıldıktan sonra mindere uzandı. Tam bu sırada sokak kapısının ipi çekildi. İçeri babası imam Hayrullah Efendi girdi. İmam Efendi çok telâşlıydı. Cübbesini bir paraşüt gibi şişirerek oğlunun yanına yaklaştı:

— Haydi, dedi. Fellahullah Paşa'nın oğlu Şerif bey karısını üçten dokuza kadar boşamış. Hülle yapacakmışsın.

Fellahullah Paşazade Şerif bey kırkbeş elli yaşlarında, topsakallı, çelimsiz, saf bir adamdı. İnadına da genç, iri boylu, geniş kalçalı, kaplan yavrusu gibi bir karısı vardı. Adı Semiha'ydı. Şerif bey genç karısını pek fazla kıskanıyordu. Bu yüzden aralarında sık sık kavga çıkardı. İşte bu sefer de, bu kıskançlık kavgalarından biri sırasında Şerif bey üçüncü defa olarak Semiha'ya:

— Boş ol!... demişti.

Bu büyük sözden sonra Semiha'yı şer'an dördüncü defa nikâhına alamazdı. İster istemez hülle lâzımdı. Paşa babasının sağlığından beri imam Hayrullah Efendi'yi sever ve sayardı. Bunun için koşup Hayrullah Efendi'yi gördü. Hülle meselesi kararlaştırıldı. Formaliteler çabucak tamamlandı.

* * *

İmam Efendi hülle nikâhını kıydıktan sonra Yezit Hafız'ı Semiha hanımın yatak odasına soktu. Zavallı Şerif bey kıskançlıktan ne yapacağını şaşırmış bir halde sofalarda dolaşıyor, karısının yatak odasının önünde fır dönüyordu. Bir aralık imam Hayrullah Efendi'yi buldu:

— Aman imam efendi, birçok hüllelerde hülle damadı ile gelin hanım bir arada kalmazlar; biz de öyle yapsak?...

İmam efendi hiddetle sakalını sıvazladı:

— Tövbe tövbe Yârabbi, dedi. Ben öyle günahlara giremem. Hüllede gerçek zifaf denilen bir şey vardır. Biz de bunun bütün usullerine uymaya mecburuz. Gelin hanımla hülle damadının sabaha kadar aynı odada yatmaları lâzımdır.

İmam efendi, Şerif beyin sabrı tükenip işe müdahale etmemesi için saatlerce zifaf odasının kapısı önünde bekledi. Fakat gece yarısından sonra Şerif bey bir fırsatını bulup yatak odasının kapısına geldi. İçeriden tuhaf tuhaf sesler işitiliyordu. Bu sesler karısının sesleriydi. Kapıyı vurdu, cevap yok, bir daha vurdu. Yine cevap yok...Nihayet Semiha'nın sesi geldi:

— Kim o?...

— Aç Semiha!...

— Aaa... Üstüme iyilik sağlık. Ayol sen benim için namahremsin. Sana kapıyı nasıl açarım?

— Bak ama ne söyleyeceğim...

— Dur bâri, başıma örtümü alayım. Sana başı açık olarak çıkamam ya!

Biraz sonra kapı aralandı. Semiha gözüktü. Gerçi başında başörtüsü vardı ama öte yandan yarıdan fazla dekolte bir durumdaydı. Şerif bey kekeler gibi oldu.

— Ayol Semiha, bir yabancının yanında böyle çırılçıplak nasıl oturabiliyorsun?

Semiha bu sözlere kızmıştı:

— Aman sen de, dedi. Neden yabancım oluyormuş? O bugüne bugün nikâhlı ayalim benim...

Ve böyle söyledikten sonra «Çat!...» diye eski kocasının yüzüne kapıyı kapadı.

Ertesi gün yeni gelinle damat ancak akşama doğru uyandılar. Şerif bey hemen Yezit Hafız'ı gördü. Önceden yaptıkları yazarlıkları gereğince on altını her'ifin avucuna saydı. Hafız, eğer isteseydi, Semiha'yı boşamayabilirdi. Fakat o mesleğinde dürüst ve namuslu bir hülleciydi.

* * *

Artık Şerif bey Yezit Hafız'ın devamlı müşterisi olmuştu. Semiha sık sık sinirleniyor, huysuzluk ediyor, kocasını kızdırıyor; neticede ondan boşanıp hülle yaptırıyordu. Bu yüzden Hafız'ın da işi işti. Hattâ bir seferinde Semiha hülle süresini, kocasına inat, bir hafta uzattırdı. Ne var ki artık Şerif bey de kuzu gibi olmuştu. Karısını öyle olur olmaz sebeplerden dolayı boşamıyordu.

Bir keresinde iki kere, yâni üçten altıya kadar boşamıştı. Hülle için üçüncü bir boşama daha kalıyordu. Fakat adam artık inat ediyor, karısının her türlü huysuzluğuna göğüs geriyor, onu bir türlü üçüncü defa boşamıyordu. Semiha kocasının bu inadı karşısında çıldıracaktı. Konakta kocasına kuvvet macunu hazırlayan Macuncu Hacı Şekibe hanımla Şerif beye türlü türlü efsunlar yapan büyücü Kadriye hanımı çağırttı. Üç kadın başbaşa verdiler. Şerif beyin Semiha'yı bir kere daha boşaması için türlü çareler düşündüler. Ve nihayet buldular:

Şerif bey eve gelince Semiha konsolun üstünde duran boş sürahiyi işaret etti, kocasına sordu:

— Dolu mu?...

Şerif bey cevap verdi:

— Boş!...

Üç kadın bu söz üzerine hemen yaygarayı koyuverdiler:

— Boşadı, boş dedi. Karısı boş oldu. Hülle yapmalı hülle...

Şerif bey önce neye uğradığını şaşırdı. Sonra çaresiz Yezit Hafız'a haber gönderildi. Ertesi gün Şerif bey yine on altın sayarken, genç hülleci yorgun bir sesle itiraz etti:

— Kırk altın vereceksin...

— Neden? Bir hülle on altın değil mi?

— On altın ama sen kırk ver, aldanmazsın!...

Gerçekten de bu para onun hakkıydı. Çünkü adamcağızın dudaklarının kenarında bir, omuzunda bir, göğsünde bir, sol böğründe bir, kocaman dört çürük vardı...

GÖL

— Uyudun mu,

— Yooo!...

Ârif Efendi karısına döndü. Feriha çıplak kollarını yorgandan dışarı çıkardı, etli kırmızı dudaklarını büzdü, küçük ağzını büsbütün küçülterek iki kere derinden derine:

— Of... of... dedi.

Ârif Efendi genç kadının asabi asabi inip kalkan göğsüne baktı:

— Yine neyin var? diye sordu.

Feriha yattığı yerden kocasını sert sert süzdü:

— Ne bileyim ben? Uykum kaçtı.

Bunu söylerken daha da sinirlendi. Kocasına üstüste iki tekme attı. Yorganı savurdu, yastıkları bir yana fırlattı:

— Of, of, bıktım bu canımdan.

Doğrusu asıl canından bıkan Ârif Efendi idi. Ne zamandan beri karısının halinden şüpheleniyor, onun gidişatını pek de beğenmiyordu. Hele söylenenlere, dedikodulara kulak asacak olsa şimdiye kadar genç karısını kıtır kıtır kesmesi işten bile olmayacaktı.

* * *

Nihayet Ârif Efendi kuşkularını gidermek için bir çare buldu. Eve bahçeden gelmiyor muydu? Bahçeyi killi toprakla döşetti. Kendisi evde yokken birisi gelecek olursa killi toprağa ayağını basacak, burada küçük bir çukur olacaktı. Hazır, yakındaki dereden bahçeye su sızıyordu. Bu su da çukuru dolduracak, böylelikle orada ufak bir birikinti meydana gelecekti.

Tabiî bunun da mânası apaçıktı: Ârif Efendi kapısının önünde böyle bir su birikintisi görürse o zaman kendisi evde yokken içeriye birilerinin girip çıkmış olduğunu, dolayısiyle karısının kendisini aldatmakta bulunduğunu kesinlikle öğrenmiş olacaktı. Çünkü bu yakınlarda öyle hiçbir tanıdıkları da yoktu ki eve Feriha'yı ziyarete gelsin... Mesele kendiliğinden anlaşılacaktı: Kendisi yokken evine gelen kimse, olsa olsa, karısının âşığı olabilirdi...

* * *

Dediklerini aynen yaptı. Bahçeyi, karısına farkettirmeden killi toprakla döşedi ve ertesi sabah evinden büyük bir merak ve endişe içinde çıktı.

Akşam üzeri işinden evine dönerken kendi kendine durmadan tekrar ediyordu:

— Acaba su birikintisi görecek miyim? Acaba su birikintisi görecek miyim? Acaba su birikintisi görecek miyim?...

Ve düşünüyordu: Herif killi toprağa basmışsa muhakkak orada ayağının çukuru kalmıştır, o çukur da sızan sularla dolmuştur. Ah hele bir avuç olsun su birikintisi göreyim, ben yapacağımı bilirim.

Ârif Efendi böyle söylene düşüne evinin önüne vardığı zaman birden duraladı. Sabahleyin kille döşediği bahçesi şimdi küçük bir göl haline gelmişti. Küçük çocuklar bu gölde kâğıttan kayıklarını yüzdürüyorlar, bir sürü ördek sular içinde neşeyle çırpınıyorlardı.

Ârif Efendi bir anda düşüp bayıldı.

— Atabey, hükûmetin İstanbul'a sahip olmasını istedi. —

Akbaba Televizyon

19.28 AÇILIŞ VE PROGRAM;
Bu program bizlere inşallah olmaz haram...
19.30 ile başlar KISA HABERLER;
Komşu, eş dost, akraba bir bir sökün ederler.
Spiker alıp takmış yeni bir kol saatı,
Baldızın hediyesi desenli kravatı.
Terzisi ceketini ne de güzel oturtmuş,
Kaynanayla kavgalı mutlak ondan somurtmuş.
19.33 de başlar birden REKLÂMLAR;
Deterjanlar, bankalar bir bir ekrana damlar:
Aldığınız her tedbir bir emniyet içindir;
Bankaya para koy da gel sen evi geçindir...
Feb Ovset'ten alınız sizler de payınızı;
Telekonukla için bu ara çayınızı!
Bayan BİNNAZ, bay MÜMTAZ;
Böyle bir çift bulunmaz,
Pırıl pırıl tertemiz
Evlerinde tabak, tas...
MÜMTAZ yapmaz asla naz,
Eşin eli bozulmaz,
Gıcır gıcır tertemiz
Çamaşır yıkar MÜMTAZ...
İlk günkü gibi
Sinemada BİNNAZ,
Tiyatroda BİNNAZ...
MÜMTAZ bilmez asla naz,
Yapar fasulye, piyaz,
Pırıl pırıl tertemiz
Bulaşık yıkar MÜMTAZ...
İlk günkü gibi
Çamaşırda MÜMTAZ,
Bulaşıkta MÜMTAZ...
19.35 te ÇOCUK TELEVİZYONU;
Sen, ben koca bebekler seyrederiz biz onu.
Geceki programın adı İncik Boncuk'tur,
Anneler ve babalar çocuktan da çocuktur...
20. sıfır sıfır'da «Bir Solist, Bir Orkestra»;
Cumbur cemaat yemek yeniverir bu ara...
20.25 geldi, gene REKLÂMLAR başlar:
Berma - Jarp ile olur sinekkaydı traşlar...
Yaşamın gerçek tadı,
Söyleyin nedir adı?
Hoka Kola,
Hoka Kola!...
UMO deterjanından çamaşıra koy biraz;
Yıkar çamaşırını beyazdan daha beyaz...
UMO, UMO, UMO;
Daha beyaz yıkar!
UMO, UMO, UMO;
Valla beyaz yıkar!...
Onlar unutmadılar,
BOB alıp kazandılar.
Şimdi BOB kutusunda türlü hediyeler var:
Paris seyahatleri, kürkler, televizyonlar...
HERİF makarna severdi,
«Her akşam pişir,» derdi,
Karının adı HELİF'di,
Makarnayı pişirmedi,

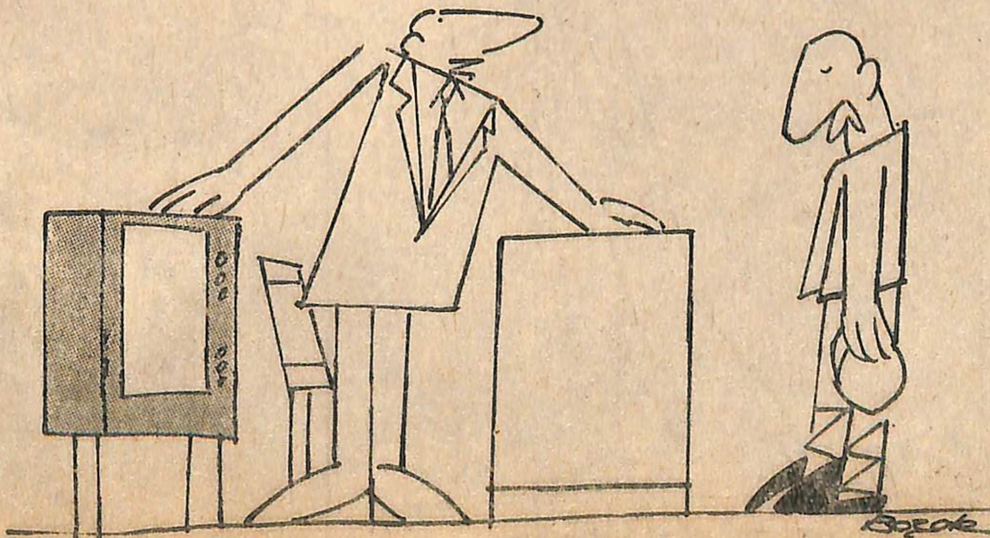

Makarna verine HERİF
O gece HELİF'i yedi!...
Karı dediğin HELİF gibi olur;
HERİF de bir gün Allahından bulur...
Reklâmlar biter bitmez bir ağaç resmi çıktı,
Ağaç resmi görmekten seyirci artık bıktı...
20.32'de başlar asıl HABERLER,
Kuaförden mi gelir şu hanım spikerler?...
Ne de güzel yakışmış çiçekli elbisesi,
Daha ilgi çekici bayan spiker sesi...
Ne olur şu haberler birazcık kısa sürse,
Haber diye verirler falan bakan öksürse...
Hele bir bakan var ki ekrandadır her zaman;
Büyük işler yapsın da görünmesin el aman...
Ufak ufak konular haberde gevelenir,
Ne candan seyredilir, ne böyle nane yenir...
Bakan bey konuşurken bir de kendini kasar,
Parmağım sabırsızdır, tutar düğmeye basar...
Arada dinlendirmek gerek televizyonu,
Nelikle aldık geldik Almanya'dan biz onu...
Açınca karşımdadır bir Vietnam savaşı,
Bunları seyretmekten gözlerim oldu şaşı...
20.55'le bir gene REKLÂMLAR başlar,
Gene aynı sabunlar, gene aynı traşlar...
20.58'de işte HAVA DURUMU,
Pek havadan sudandır şu TRT Kurumu...
Gene bir ağaç resmi, arkasından bir özür;
Sesin kısık çıkıyor spiker biraz öksür!...
21. sıfır iki; REKLÂMLAR bitmek bilmez,
«Bankaya para yatır!» lâfı artık çekilmez...
Kafa ütülemeden olsa TV reklâmsız;
Programlar geçecek hem kedersiz, hem gamsız.
21. sıfır beşte bir ÖZEL PROGRAM var;
Türk müziği kısmında şarkıcılar, şarkılar...
Programı yapanın geometride aklı,
Eşkenar dörtgenlere, üçgenlere meraklı...
Solisti görecekken görürüz üçgen, dörtgen;
Gözlerimiz bozulur, travelling'ler yengen...
21.49'da bir BELGESEL PROGRAM:
«Nasıl Yetiştirilir Yediğimiz Şu Şalgam?...»
Ne bırakıp kaçılır, ne içinden çıkılır;
BELGESEL PROGRAM'a tutulur turp sıkılır...
22.10 olur, başlar YUVARLAK MASA;
Ne olur ulu Tanrım mantar konu olmasa...
Bir de baktık ekrana gene o bakan çıktı;
Bu kadarı çok artık, TRT fazla sıktı...
Doğru değil TV'ye ne kızmak, ne bağırmak;
Yeter basmak düğmeye, ne güne durur parmak.
22.50'de gene başlar REKLÂMLAR;
Birkaç telekonuk der artık: «İyi akşamlar!»
22.53 verilir SON HABERLER;
Komşu, eş dost, akraba birer birer giderler...
Nerdeyse kapanacak spikerin gözleri,
Uykulu uykuludur bu bültende sözleri.
23. sıfır üç'te PROGRAM'ı dinlersin;
Bu gece böyle geçti, Allah rahatlık versin!...

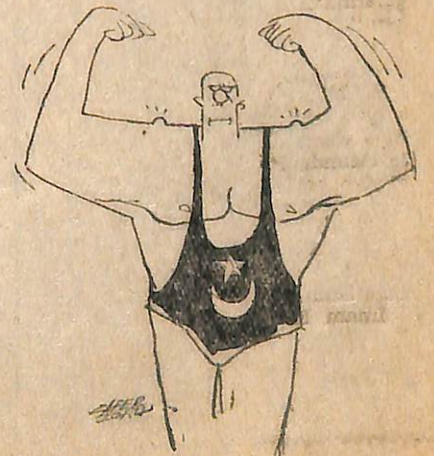
Mukadder ÖZAKMAN

TELE — KARİKATÜR

Köylere televizyon dağıtılacak. — Gazeteler —

— Evet, bu televizyon sizin köyün, ama yol bulamadık ki getirelim yahu!..

Yazısız

Akbaba

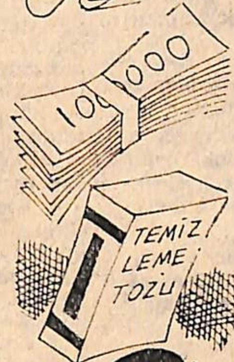

Tel

19.28 AÇILIŞ VE PROGRAM;
Bu program bizlere inşallah olmaz haram...
19.30 ile başlar KISA HABERLER;
Komşu, eş dost, akraba bir bir sökün ederler.
Spiker alıp takmış yeni bir kol saatı,
Baldızın hediyesi desenli kravatı.
Terzisi ceketini ne de güzel oturtmuş,
Kaynanayla kavgalı mutlak ondan somurtmuş.
19.33 de başlar birden REKLÂMLAR;
Deterjanlar, bankalar bir bir ekrana damlar:
Aldığınız her tedbir bir emniyet içindir;
Bankaya para koy da gel sen evi geçindir...
Feb Ovset'ten alınız sizler de payınızı;
Telekonukla için bu ara çayınızı!

Bayan BİNNAZ, bay MÜMTAZ;
Böyle bir çift bulunmaz,
Pırıl pırıl tertemiz
Evlerinde tabak, tas...
MÜMTAZ yapmaz asla naz,
Eşin eli bozulmaz,
Gıcır gıcır tertemiz
Çamaşır yıkar MÜMTAZ...
İlk günkü gibi
Sinemada BİNNAZ,
Tiyatroda BİNNAZ...
MÜMTAZ bilmez asla naz,
Yapar fasulye, piyaz,
Pırıl pırıl tertemiz
Bulaşık yıkar MÜMTAZ...
İlk günkü gibi
Çamaşırda MÜMTAZ,
Bulaşıkta MÜMTAZ...

19.35 te ÇOCUK TELEVİZYONU;
Sen, ben koca bebekler seyrederiz biz onu.
Geceki programın adı İncik Boncuk'tur,
Anneler ve babalar çocuktan da çocuktur...
20. sıfır sıfır'da «Bir Solist, Bir Orkestra»;
Cumbur cemaat yemek yeniverir bu ara...
20.25 geldi, gene REKLÂMLAR başlar:
Berma - Jarp ile olur sinekkaydı traşlar...
Yaşamın gerçek tadı,
Söyleyin nedir adı?
Hoka Kola,
Hoka Kola!...

UMO deterjanından çamaşıra koy biraz;
Yıkar çamaşırını beyazdan daha beyaz...
UMO, UMO, UMO;
Daha beyaz yıkar!
UMO, UMO, UMO;
Valla beyaz yıkar!...
Onlar unutmadılar,
BOB alıp kazandılar.
Şimdi BOB kutusunda türlü hediyeler var:
Paris seyahatleri, kürkler, televizyonlar...
HERİF makarna severdi,
«Her akşam pişir,» derdi,
Karının adı HELİF'di,
Makarnayı pişirmedi,

Televizyon

Makarna yerine HERİF
O gece HELİF'i yedi!...
Karı dediğin HELİF gibi olur;
HERİF de bir gün Allahından bulur...
Reklâmlar biter bitmez bir ağaç resmi çıktı,
Ağaç resmi görmekten seyirci artık bıktı...
20.32'de başlar asıl HABERLER,
Kuaförden mi gelir şu hanım spikerler?...
Ne de güzel yakışmış çiçekli elbisesi,
Daha ilgi çekici bayan spiker sesi...
Ne olur şu haberler birazcık kısa sürse,
Haber diye verirler falan bakan öksürse...
Hele bir bakan var ki ekrandadır her zaman;
Büyük işler yapsın da görünmesin el aman...
Ufak ufak konular haberde gevelenir,
Ne candan seyredilir, ne böyle nane yenir...
Bakan bey konuşurken bir de kendini kasar,
Parmağım sabırsızdır, tutar düğmeye basar...
Arada dinlendirmek gerek televizyonu,
Nelikle aldık geldik Almanya'dan biz onu...
Açınca karşımdadır bir Vietnam savaşı,
Bunları seyretmekten gözlerim oldu şaşı...
20.55'le bir gene REKLÂMLAR başlar,
Gene aynı sabunlar, gene aynı traşlar...
20.58'de işte HAVA DURUMU,
Pek havadan sudandır şu TRT Kurumu...
Gene bir ağaç resmi, arkasından bir özür;
Sesin kısık çıkıyor spiker biraz öksür!...
21. sıfır iki; REKLÂMLAR bitmek bilmez,
«Bankaya para yatır!» lâfı artık çekilmez...
Kafa ütülemeden olsa TV reklâmsız;
Programlar geçecek hem kedersiz, hem gamsız.
21. sıfır beşte bir ÖZEL PROGRAM var;
Türk müziği kısmında şarkıcılar, şarkılar...
Programı yapanın geometride aklı,
Eşkenar dörtgenlere, üçgenlere meraklı...
Solisti görecekken görürüz üçgen, dörtgen;
Gözlerimiz bozulur, travelling'ler yengen...
21.49'da bir BELGESEL PROGRAM:
«Nasıl Yetiştirilir Yediğimiz Şu Şalgam?...»
Ne bırakıp kaçılır, ne içinden çıkılır;
BELGESEL PROGRAM'a tutulur turp sıkılır...
22.10 olur, başlar YUVARLAK MASA;
Ne olur ulu Tanrım mantar konu olmasa...
Bir de baktık ekrana gene o bakan çıktı;
Bu kadarı çok artık, TRT fazla sıktı...
Doğru değil TV'ye ne kızmak, ne bağırmak;
Yeter basmak düğmeye, ne güne durur parmak.
22.50'de gene başlar REKLÂMLAR;
Birkaç telekonuk der artık: «İyi akşamlar!»
22.53 verilir SON HABERLER;
Komşu, eş dost, akraba birer birer giderler...
Nerdeyse kapanacak spikerin gözleri,
Uykulu uykuludur bu bültende sözleri.
23. sıfır üç'te PROGRAM'ı dinlersin;
Bu gece böyle geçti, Allah rahatlık versin!...

Mukadder ÖZAKMAN

HAVADA GIRGIR GÜMRÜKTE ŞIRŞIR

● YALÇIN KAYA ●

DAHA hava alanında tanışmıştık. Ankaralıymış. Adı Taner. Esmer, ince yapılı, uzunca boylu, favorili, bıyıklı bir genç... Bursalı oluşum, ilgisini uyandırmıştı. Zeki Müren'i sordu. Sanatçının okul ve semt arkadaşım olduğunu duyması üzerine onun özel hayatına dair bir kaç soru sordu. Yok, yanlışım var. Bir tek soru sordu.

Kendisi Norveç'teymiş. Benim İsveç'te çalışmama sevindi. Artık ondan sonra sözlerinin arasında bol bol Norveççe kelime kullanmaya başladı. İskandinav ülkelerinin, Finlândiya hariç, aşağı yukarı aynı dili konuştuklarını biliyordu.

Kalabalıkta bir ara biribirimizi kaybetmiştik. Uçakta baktım, bana yer ayırmış. Bense, tatlı bir Alman kadınının yamacını gözüme kestirmiştim. Taner, koluma asılarak beni yanına çökertti.

Biraz sonra Alman hosteslere takılmaya başladı. Üç hostesimiz vardı. Üçü de ayrı boyda. En kısaları, alıngan, sinirli bir tipti. Saçlarında boya sarısı...

Yol arkadaşım, İngilizce bilip bilmediğimi sordu. Pek az bildiğimi duyunca, kısa boylu hostese bu dilde lâf attı:

— Ay lav yu. No smoking. Mey ay ken yu kis van mor taym, sör.

«Seni seviyorum. Sigara içilmez. Seni bir kere daha öpebilir miyim, beyefendi?» diyor, demek istiyor.

Kızcağızın yüzü bir anda değişti. Zaten iğreti gülümsüyordu. Taner sordu:

— Parlayo Franse?

Beriki Türkçe cevap verip yürüdü:

— Sen kim. Fransızca kim?!.

Ankaralı şaşırdı ama, bozum olmadı:

— Vay anasına, bizdenmiş! dedi. Ama esaslı kız. Nasıl, araklayayım mı?

— Aman kalsın! diye söylendim.

Önümüzdeki plâkalarda cankurtaran yeleğinin koltuk altında bulunduğu yazılıydı. Taner onu şöyle tercüme etti:

— Hayatınızı emniyet altına alın.

— Nasıl olacakmış o? diye sordum.

— Yâni canımıza önem vereceğiz.

— Ne yapacağız yâni?... Uçak düşerken doktora mı gideceğiz?

— Sen git doktora. Ben o zaman hostesin birine sarılır, boşlukta dalgamı bulurum. Hiç değilse bir kaç kemiğim yanlışlıkla onun mezarına konur. Helâl olsun! Bütün kemiklerim ona helâl olsun!

İkinci hostesi çevirdi:

— Ay lav yu. No smoking. Mey ay ken yu kis van mor taym, sör.

Nereden öğrendiğini sormaya unuttuğum bu kalıbı yolculuk boyunca kullanıp durdu. Yalnız hosteslere değil, yolcular arasında bulunan yabancı kadınlara da...

İkinci hostes, kendi halinde biriydi. Gülümsedi geçti. Üçüncüsü en rahatlarıydı. Dalyan gibi, dişi bakışlı, cilveli...

O, İngilizce cevap verdi. Galiba şöyle dedi:

— Sen demek beni bir kere daha öpmek istiyorsun? İki çok mu hoşuna gitti?

Taner bana heyecanla sordu:

— Ne dedi ağbi, ne dedi?...

— Hani İngilizce biliyordun?

— İngilizce konuşmadı ki, Çerkezce konuştu.

Kızın arkasından Türkçe seslendi:

— Ah ulan, ne paraşüt olur senden!...

Hostes kahkaha attı. Kalçasını koltuklara çarptıra çarptıra öne doğru ilerledi.

— İlik gibi kız, dedi Taner. Norveç'lilere benziyor. Böylesini sandviç yapacaksın, anlıyorsun ya. Maydanozu bol... Sonra birden yemeyeceksin. Önüne koyup uzun uzun seyredeceksin. Sindire sindire... Bizim kızı gördün, değil mi, ne yabani. Mezara mı götüreceksin, enayi?!. Aşk dolmayan kalbine toprak mı dolduratcaksın?!. Kazık gibi konuşuyor, gördün. Medeniyet işte böyle zamanlarda belli olur. Gülü gülüver, değil mi? Bugün varsak, yarın yokuz... Gülerse sanki incileri dökülecek.

Uçaktaki satıştan bir karton Amerikan sigarası aldı.

— Sen almıyor musun? dedi.

— Yok, ben pipo kullanıyorum.

— İyi öyleyse. Hamburg gümrüğünde arama olursa, benim sigaraların bir kısmını sana veririm. Bende Türk sigarası da var... Ama aramazlar.

— Norveç'te ne iş yapıyorsun?

— Ağbiciğim, krallık hariç her işi yaptım. Üç aydır boşum. Son işim, bir radyo fabrikasındaydı. Sarmadı. Önce işim kıyaktı. Kızlarla bir arada. Bütün gün altalta, üstüste... Sonra doğum kontrolu ekibi gelince, beni depoya attılar.

— Gırgır geçiyorsun.

— Bende ne ararsan var, ağbi. Gırgır, şır şır, mır mır... Sırasında hır hır da...

İki numaralı hostes yemek dağıtıyordu.

— Meselâ ağbi, şu nasıl avuçlanmaz şimdi?!. dedi.

Yüzündeki ifadeyi görür görmez paniye tutuldum:

— Yapma Allahaşkına! Tepsiyi kafamıza yeriz.

— Ee ağbi, macera dediğin başka nasıl olur?... Önce tepsi, sonra hepsi...

Tepsisiz olduğu anı kollayıp hostesi çağırdı. Kulağına bir şey fısıldayacakmış gibi yaptı. Kız kendisine doğru eğilince, şap diye dudaklarından öpüverdi.

Hostes kısa bir şaşkınlık devresi geçirdi. Sonra ağzını temizlemek istercesine bir kaç taksitte yere yükürdü. Elinin tersiyle de eze eze dudaklarını sildi.

Sağdan soldan sesler yükseldi:

— Ayıp yahu!

— Oğlum, sen hayvan mısın?!.

— Kızın canına minnet be, sen ne diyorsun?!. Bunlar böyle şeylere idmanlı. Bir tabur askerle baş ederler de, alınlarının ütüsü bile bozulmaz.

— Ama rızayla...

Hostes söylenerek, dudaklarını sile sile uzaklaştı.

— Domuz, pis domuz! diyordu.

Taner, kendisini tenkid edenlere sadece iki kelimeyle karşılık verdi:

— Parazit yapmayalım!

Yediği naneyi beğenmişti. Avurtlarını doldura doldura:

— Kızda kadife gibi dudak var, ağbi, diye konuştu. İstersen, bir kere de sana öptüreyim.

— Yok, sağol, kalsın! dedim telâşla. Yerin dibine girdim.

— Başka yapacak şey mi bulamadın be ağbi?

— Bak tükürdü ama.

— O da lâzım ağbiciğim, o da lâzım. Bu işlerde yırtık olacaksın. Bir iki hava alırsın ama, bu arada muhakkak bir hayli meyve toplarsın. Yoksa kimse gelip kendiliğinden koynuna dalmaz.

İçten gülmese, durumu kurtarmak için böyle konuşuyor diyecektim.

Bu delidolu, bu dolu deli, bu kabına sığmaz arkadaş, Hamburg'a indiğimizde bir anda değişiverdi. Hem nasıl değişmek... Zangır zangır titriyordu.

Bir ara:

— Sen, dedi, İsveç'e Danimarka'dan mı geçeceksin?

— Evet. Sen de öyle yapmayacak mısın?

— Yok. Ben Danimarka polisiyle takışığım. Bir çıngar meselesi... Norveç'e Kiel'den geçeceğim. Gemiyle...

Kuyrukta bekliyorduk. Gümrükte sıkı bir arama vardı. Bir kartondan fazla sigarası olanlardan şakır şakır ceza kesiliyordu. Taner, el çantasından bir kesekâğıdı çıkardı:

— Ağbi, benim sigaralar... Türkiye'den aldıklarım... Hani uçakta konuşmuştuk ya. Hemen zula et.

Kuru yaprak gibi titriyordu. Düştü, düşecek... Kuyruğun arkalarında bir sivil Alman dolaşmaktaydı. Taner'in bana uzattığı kesekâğıdı adamın dikkatini çekmişti. Hareketlerimizi kontrola başladı.

— Şimdi verme, dedim. Gözetleniyoruz.

Bizi gözetleyeni ürkek bakışlarla aradı.

— Öyle armut gibi bakılır mı lan?!. dedim.

— Yolcu o yahu! Bizim uçaktaydı. Sen görmedin mi?

— Atma. Bak eşyası var mı?

Sivil Alman, beni doğrulamak ister gibi, öndeki görevlilerin yanına gitti. Ödüm buduma karıştı. Tuvalete daldım. Arkamdan o Alman da daldı. Kabineye girmek, şüpheyi büsbütün üzerime çekecekti. Hopla ya zıplaya yüzümü yıkamaya başladım. Dayanamayacağımı anlayınca, bir kabineye koştum. Ama kapıyı

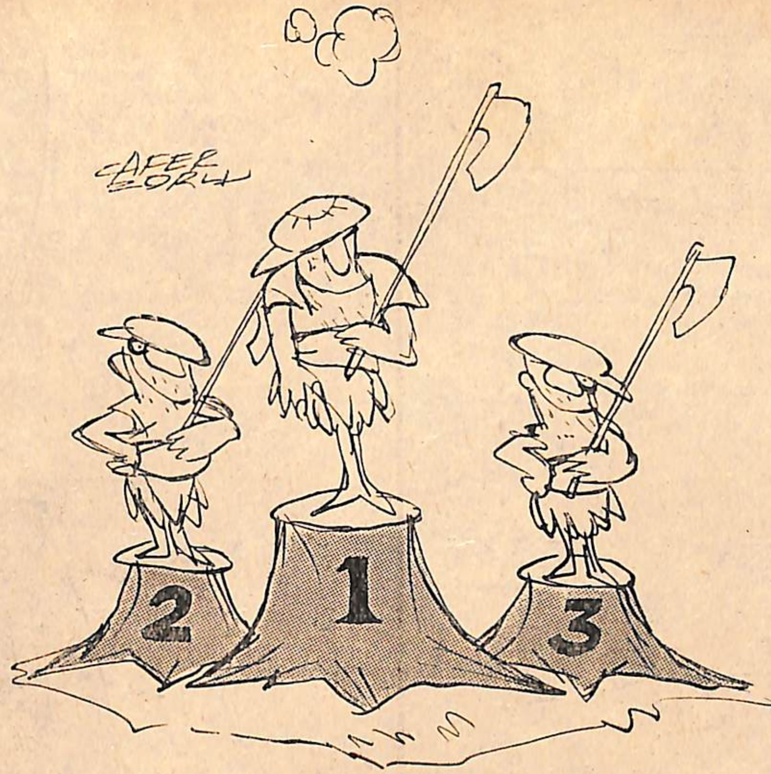
— Partilerin Anayasa değişikliği için fikirleri alındı. —

— Yan ödemelerden de şikâyetler var. —

Başkanlık yarışı!

Olimpiyat köyü!

açık bıraktım. Adam da numaradan küçük suya durdu. Bir gözü bende. Kendimi televizyonda sandım.

Taner'i düşünmeye koyuldum. Kimbilir kimin nesi, kimin fesiydi? Belki sigara paketlerinin içinde eroin vardı. Öyle olmadığını nereden bilebilirdim? Danimarka polisiyle takıştığını kendisi söylemişti. Yok efendim, çıngardanmış. Ne malûm? Ya Norveç'te üç aydır boşta gezmesine ne buyrulur?...

Seninki, daha ben tuvaletin kapısından çıkarken kesekâğıdını elime tutuşturmaya kalkmaz mı... Alman da ensemde ha.

Kabaca:

— Çek yahu, istemem! diye söylendim.

Tuvaletteki seyircim, ikimize şöyle bir baktıktan sonra resmî elbiseli arkadaşlarının arasına karıştı. Sırtı bize dönüktü. Öbürlerine bir şeyler anlattı. Görevlilerden biri cep aynasını çıkararak gözlerindeki çapağı temizler göründü. Aslında bizi gözlüyordu.

— Söz vermiştin ya hani, dedi Ankara'lı.

— Şimdi durum başka. Yahu görmüyor musun, nasıl dikizliyorlar?... Uçakta verseydin.

— Yahu alt tarafı ceza ödersin. Şeye yardım ettin diye... Ne korkuyorsun?... Al şu yirmi markı.

— Peki sen ne korkuyorsun? Alt tarafı kendi cezanı kendin ödeyeceksin.

— Al şunu.

— Herifler, sigaradan çok uyuşturucu madde peşindeler.

— Sende mal varsa, ver bana. Ver korkma. Bak nasıl geçiriyorum.

— Sen kendi sigaralarını geçir... Ne malı be?!. Ne konuşuyorsun sen?!.

Titriyordu. Gırgır uçakta kalmış, şimdi onun yerini şır şır almıştı. Ancak heyecandan tuvalete gidemiyordu. Olduğu yerde sekip duruyordu. Sigaraları elime zorla tutuşturmaya kalktı. Almadım. Muayene sırası bize gelmişti. Siville konuşan memurlardan bir Taner'i parmağı ile çağırdı. Aldı, bir odaya soktu.

Sonra ne oldu, bilmiyorum. Alanın çıkış kapısının önünde duran ve tren istasyonuna gidecek olan otobüsün kalkması yarım saati buldu. Bizim ahbap o ana kadar gözükmedi.

Taner'ciğim affet. Seni rahatlatacaksa, bir de güzel küfret.

Yalçın KAYA

YELPAZE

OLUR DA BİTER MAŞALLAH!

★

KESİLMEKTEN kimse hoşlanmaz. Neylersiniz ki insanın ömrü baştan sona kadar kırpılmalar, yontulmalar, kesilmelerle doludur.

Göbek kesilmesiyle başlar yaşantı. Zaman zaman hız kesilmesi, diz kesilmesi, nefes kesilmesi, yol kesilmesi, söz kesilmesi, maaş kesilmesi, ceza kesilmesi, hoşafyağı kesilmesiyle falan sürüp gider. Sonunda da bir gün Azrail işe karışıp her şeyi kısa keser, hesabı kapatıverir.

Bütün bunların içinde insanlara en güç gelen kesintiler parayla, pulla, malla, mülkle ilgili olanlar galiba.

Hani malın canın yongası olduğu söylenir ya? Çevremdeki kişilerden çoğunun davranışlarına bakıyorum da, o sözün yanlış söylenmiş olduğuna inanıyorum gitgide.

Doğrusu şu:

— Can malın yongasıdır.

Zira hemcinslerimizin çoğunluğu çıkarlarının söz konusu olduğu yerde canlarına önem vermediklerini kesinlikle belli ediyorlar. Ben kendi tanıdıklarım arasında çok yaşlı ve hasta oldukları halde emlâk vergisi yüzünden zaman zaman tıkanacak kadar sinirlenen en az bir düzine insan sayabilirim.

Âdemoğlunun kafasını kesin de, paracıklarını kesmeyin!

Toprak, sahil, maden gibi konularda toplumumuza getirilmek istenen reformların karşılaştığı direnişlere baksanıza. İnsanlar bugünkü çıkarları kadar yarınki güvenliklerine de değer vermekte olsalardı, o küçücük düzeltmelere böyle inatla karşı çıkarlar mıydı?

Zavallı maliyeciler de bu arada açığı kapamak için daha çok, daha çok vergi toplama derdinde. O umutla önlerine gelen yere afiş mafiş asarak vergi kesintilerini yükümlülere sevimli göstermeye çalışıyorlar.

Olacak iş değil tabii. Afiş seyredip öğüt okumakla vergiler kimsenin gözüne sempatik görünmez.

— Peki, diyeceksiniz, afişle olmazsa neyle olur?

Vallahi hiçbir şeyle olabileceğini aklım kesmiyor. Daha doğrusu, geçenlerde bütün büyük gazetelerimizde yayınlanan bir ilânı görmeden önce o konuda her hangi bir şirinlik muskasının etkili olabileceğine ihtimal vermezdim. Ama ilânı okuyunca içimde bir umut ışığı belirdi.

«Duyuru» başlığıyla çıkan ilân aynen şöyle başlıyordu:

«Saygıdeğer veliler, sevgili çocuklar...

Bir kere görmek bin defa duymaktan elbette ki faydalıdır. Aradan aylar geçmesine rağmen Avrupa basınında yankıları devam eden, Hollanda'da Panaroma, Almanya'da Stern, Berlinger Morgen Post, Westfalischer Anzeiger, Westfallen Post ve Darmstaeger Echo gibi sayılı mecmua ve gazetelerin sayfalarında bol bol yer vermesine sebep, Hıristiyan âleminde korkulu bir olay gibi görünen SÜNNET'i sempatik bir duruma getirmekteki başarımın sırrını, dürüst ve bilinçli çalışmam, işimi sonuna kadar bizzat kendim takip etmem yanı sıra, tamamen çocuk psikolojisine eğilmekte buldum...»

Şimdi siz ne dersiniz bilmem. Ama —hele erkekseniz— şu sözüme hak verirsiniz sanırım:

Dünyadaki sevimsiz kesintilerden biri de sünnet kırpılmasıdır.

İlân sahibi bunun yalnız Hıristiyan âleminde korkulu bir olay gibi göründüğünü nereden çıkarmış? Onlar için sünnet nihayet başka yerlerdeki oğlanların başına gelen bir korkulu rüyadır. İşin realitesi ile burun buruna yaşayan müslüman ve musevî oğlancıkları için ise uzak bir kâbus değil, pek yakın bir azizliktir sünnet.

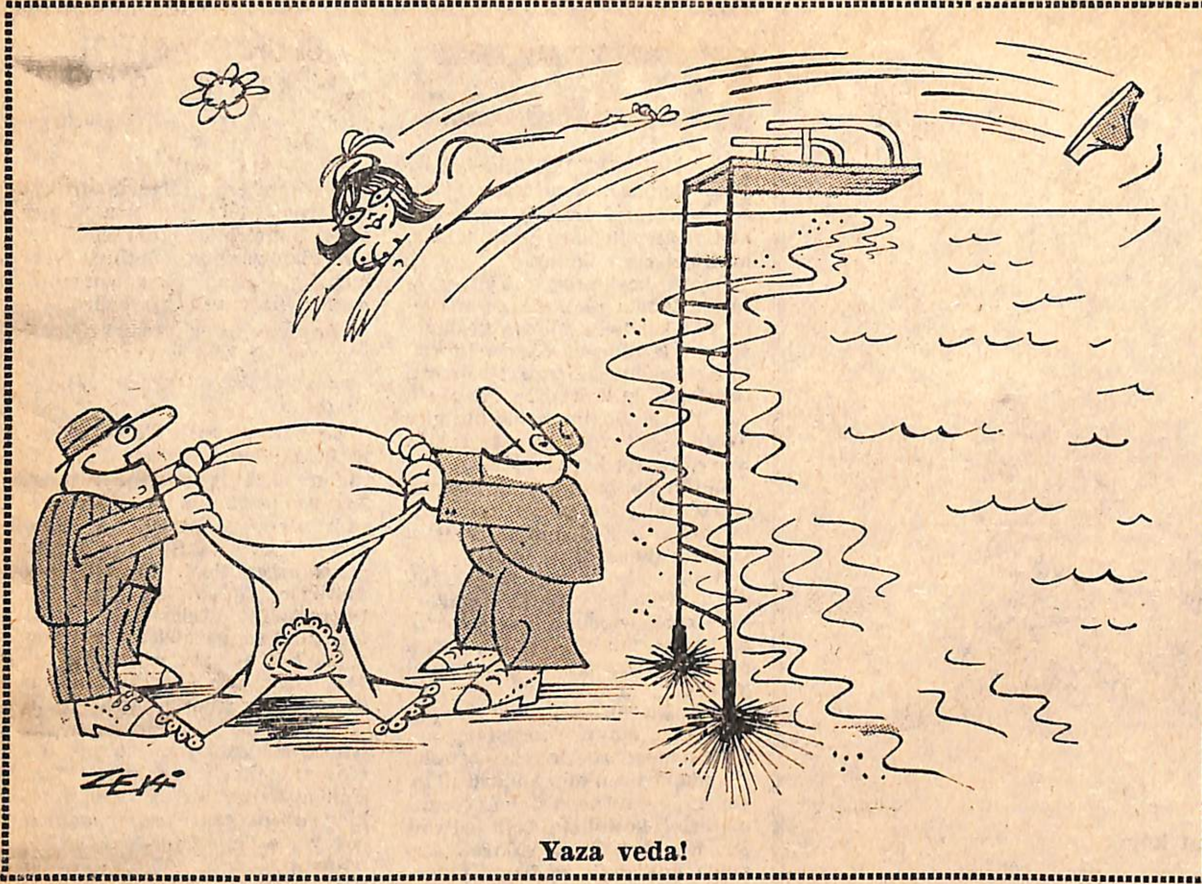
Eğer bu zat bu kesintiyi gerçekten sempatik bir duruma getirmenin yolunu bulmuşsa, kendisini hemen çocuk psikolojisi alanından alıp yetişkin psikolojisi, hattâ yönetici psikolojisi, kodaman psikolojisi, Parti Genel Başkanı psikolojisi alanlarında etkili bir mevkie getirmeliyiz.

Yeteri kadar vergi toplanırsa öyle toplanır, reformlar meformlar da çıkarsa öyle çıkar!

Refik ERDURAN

Yazısız

Yaza veda!

— Hiçbir şeyle ilgilenmediğine

GÖRÜNÜŞLER

GÜZEL

Boy; bir yetmiş, bel; altmış. Saçlarını taratmış
Tanrı onu doğuştan, «Sükse ve poz» yaratmış.
Ok gibi üzerinde, her erkeğin bakışı,
Ve nicesi kalbini huzurunda fırlatmış...

ÇİRKİN

Yüz hatları bozukmuş, gözleri biraz şaşı,
Hiç beğenen olmamış, elliye varmış yaşı,
Oysa kimsede yoktur ondaki aşk, bağlılık
Pırlantadan kalbidir, sevgili arkadaşı...

ZENGİN

En tatlı yaşantıyı avuçlarında bilir,
Nerde olsa yanına saygı ile girilir,
Hiçbir sıkıntısı yok gibi görünürse de,
Hemoroit derdinden ölür ölür, dirilir...

FAKİR

Ne apartman vergisi, ne banka kredisi?
Ne her gün yeni bir aşk, ne araba vergisi,
Sanmayın mutlu değil, yatağında fakircik,
En yüce zenginlikle doludur her gecesi...

BUGÜN NEREYE GİDELİM...

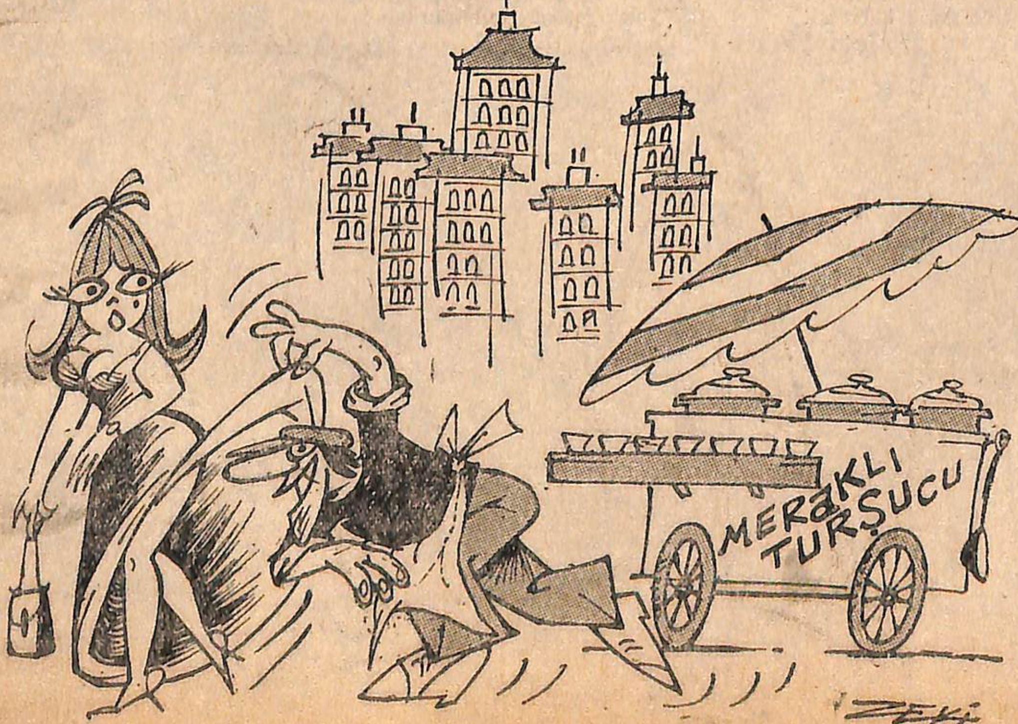
SİNEMALAR :

DARI SİNEMASI: ÜVEY EVLÂTLAR (İşçi — Memur).
FELEK SİNEMASI: ESRAR BİTTİ (Haşhaş yasaklandı).
GÜL SİNEMASI: VER KARDEŞİM (Kasap - Manav - Bakkal).
SAMAN SİNEMASI: KORKUSUZ KAHRAMAN (Dargeli vatandaşın zamistan maceraları).
YALDIZ SİNEMASI: VAHŞİ BELDE (Susuz, ucuz, hilesiz hurdasız İstanbul!...)
ULU SİNEMASI: KIŞ GELMEDEN (Kömür, odun derdi başladı).
DENK SİNEMASI: ELVEDA HAYAT (Ne şehit ne gazi olan vatandaş Niyazi'nin yaşantısı).
YAMAN SİNEMASI: YASAK AŞK (Karaborsacı, vurguncu, dolandırıcı).
CENK SİNEMASI: MEMNU MEYVE (Muz, armut, elma).

GAZİNOLAR :

Yedikapı ÇAKAL GAZİNOSU:
Sevda YELDA (Tam beş şarkı, üç tuvalet, beş göbek, altı çiftetelli ile birlikte).

SERKANT: İki duble, beş kadeh, dört eski şarkı, biraz sarhoşluk, azıcık mayhoşluk, orkestra ÇILGINLAR refakatinde, doktor nezaretinde...
Bayan BALDIR: Süper mini eşliğinde, göbek, kalça, salça karışımı aranjman ve de şanzıman, eteğine değil şarkısına bak, sonra karışmam...
EŞEK ARILARI: Taşlama, haşlama, az köfte, bol miktarda buz, sokma, ısırma, gıdık...
AYDA SEKKAN: Sevgilisi Fransa'dan, telâffuzu Evropa'dan, peruğu Amerika'dan gelmiştir. Tuvaletleri Paris'ten, ayakkabıları Roma'dandır. Sesi ise rafadandır. Yetişin, yakında Fransa'ya uçuyor, kaçırmayın fırsatı...

Yazılı

Kız — Yaz geçti, plâj
Erkek — Evet ama,

ılırsa, adam milletvekili galiba!..

FERİ TAMGEL: Zararı yok, yarım gelirsen bile göğsü, kalçasiyle Feri tamamlar seni. Dans, raks, şarkı, aranjman, türkü, melodi, seks hepsi bir arada, hanım göbeği, dilber dudağı tavada...

NOT: Sayın müşterilerimizin sehhar ve seyyar şantözü sahnede fazla tutmamaları rica olunur. Çünkü bu programdan sonra üç gazinoya, iki film setine daha gidecektir.

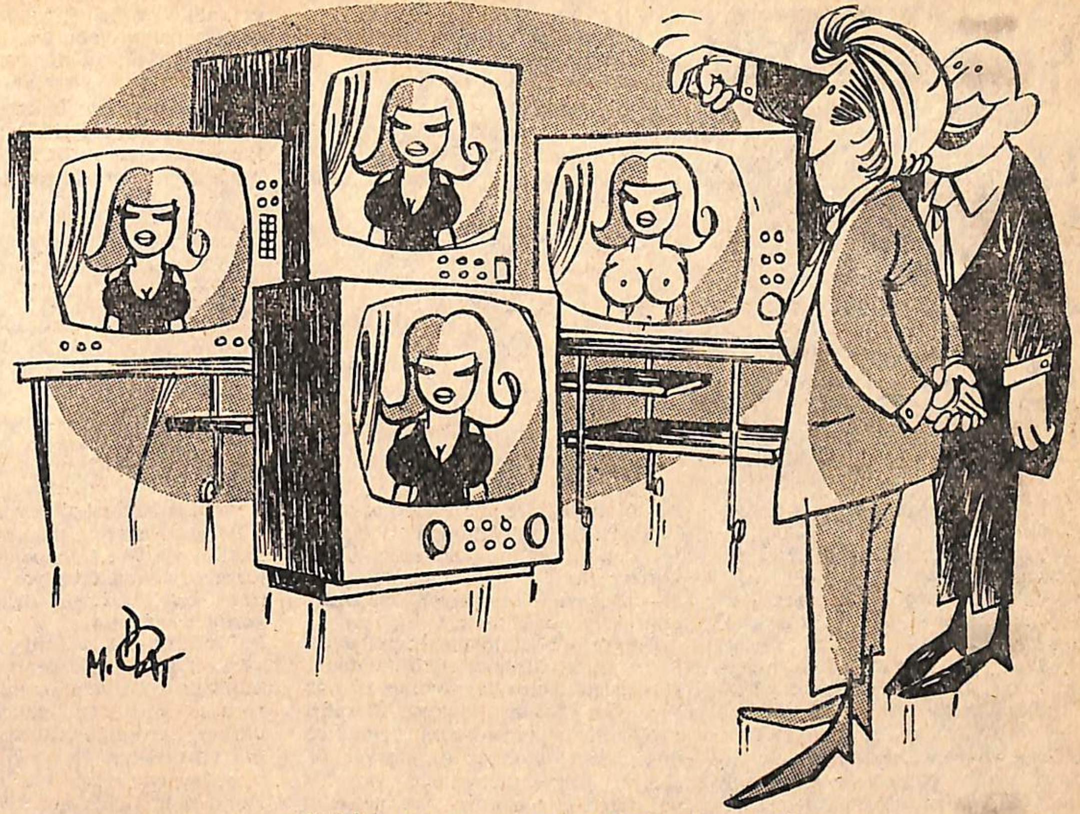
Fiks menü: Reklâm fiyatına brüt 1000, net 1200 liracık. Yemek ve içkilerimiz dirhemle, hesaplar kantarladır. Bono, senet kabul edilmez, taksit, veresiye yoktur.

Erenşehir KARANFİL GAZİNOSU: Dev kadro — Cüce garsonlar, karınca porsiyon, deve hesap. Sanat mumu, hayat memat ampu-

boşaldı!..

blerimiz doldu!..

— **Bekârsanız bunu tavsiye ederim beyefendi!..**

BUGÜN NEREYE GİDELİM...

lü SAKİ DÜREN. (Güneşte patlama, ay gıdıklama, şeftali yağmuru, kâinat hamuru adlı allı pullu giysileriyle evde kaldım tablosunda).

Emine MUŞLU: Yarım porsiyon göz süzme, gerdan kırma, şıkır şıkır oynama, vücut gösterisi, ordan burdan toplama, sağdan soldan çırpma seks avantür ve garnitür şarkılar. (Hepsi beş tane, hepsi de kestane, mestane).

Eral KÜÇÜKKURT: Türk, İspanyol, Amerikan, İngiliz, Fransız, İtalyan koalisyonu şarkılar, melodiler, alkışlara şimdiden çok mersiler...

Erkat YALTAÇ: Deforme, reforme fıkralar, kuzey kutbunda kalmış espriler...

NOT: Şarkılarımız buzdolabındadır.

Çatma TİRİT: Şarkıyı sadece sesiyle değil, kalçası ve göğsüyle de söyleyen âhu gözlü, dublaj sözlü şarkıcı ve film artisti...

NOT: Müjde; şarkıcıdan altıncı şarkıyı da isteyebilirsiniz artık. Geçenlerde iki film arasında sette epeyce talim etti.

Fiks menü: 100 gram meze, 50 gram peynir, bir dilim ekmek, bir bardak sulu içki. Hepsi bir arada 275 lira 35 kuruş. Yüzde on garsoniye hariç, işletme vergisi dahil.

Erhan TIĞLI

GÖRÜNÜŞLER

AĞIR

Soylu bir ailenin görgülü, tek kızıdır,
En yakın arkadaşı, annesinin dizidir.
Pencere camlarında bekler hep kısmetini,
Her kapı çalınışı içinde bir sızıdır...

HAFİF

Kalbi bir kuş örneği, hep daldan dala uçar,
Bazan yaşlı bir erkek, bazan oğlanla yaşar,
Sona dek sürdüreyim, derken bu öyküsünü,
Küçücük tomurcuğu vakitsiz bir gül açar...

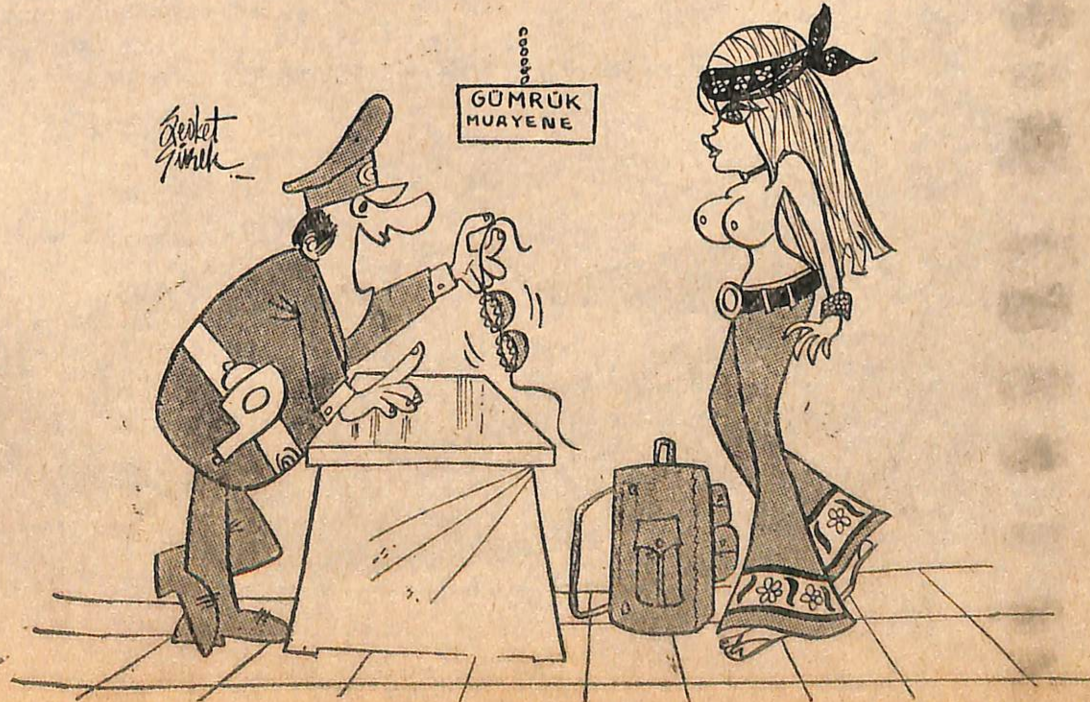
YÜKSEK

En iyi ve en güzel, her zaman kendisidir,
Dinlediği yanık ses, yalnız kendi sesidir,
Dileğince hükmeder ve dilediğini yapar,
El vurmadığı tek yer, kendi öz ensesidir...

ALÇAK

Ona göre aptaldır, namuslu geçinenler,
Her kadına ağ kurar, az işini bilenler,
Torpil, rüşvet ve haraç... Tümü zekâ işidir,
Alçağın kendisidir, ona alçak diyenler...

Fikret YILMAZ

— **Yaa, şüphelenmekte haklıymışım... Bunun içinde neler saklıyormuşsunuz meğer!..**

Ne Pakettir o Paket!

Muzaffer İZGÜ

— Olmaz, dedim karıma, dünyada olmaz.

— Ama, dedi, herkes götürüp yola döküyor.

— Hayır, biz yola dökmeyeceğiz.

— Ama şekerim, bir haftadır çöpçülerin geçtiği yok. Kokuştu çöpler.

— Olmaz... Uygar bir memleketin, uygar insanları çöplerini sokağa dökmemelidirler... Niye diyoruz öyleyse, herkes kapısının önünü temizlerse, o şehir tertemiz olur diye? Ben onu bunu bilmem, şimdi sen o çöplerden bir miktarını, bir naylon torbanın içine koy, gayet de güzel bir paket yap, koltuğumun altına ver, ben uygun bir yere bırakıp geleyim...

— Hay senin aklına, dedi karım.

Ama biraz sonra o denli güzel bir paket yapmıştı ki karım çöpleri, gören sanki karısına manto veya kendine elbise almış zannederdi. Aldım çöp paketini koltuğumun altına, çıktım yola... Ne kadar yürüdüm bilmiyorum, ne bir çöp bidonuna rasladım, ne de bir çöp arabasına... Bir köşeyi dönerken, çöp arabasıyla karşılaştım, ama o denli hızlı koşmama rağmen, cankurtaran arabası gibi uçtu gitti çöp arabası.

Dilim bir karış, karıma hak vermiş bir durumda yürümeye başladım yine. Gittikçe de koltuğumun altındaki çöp paketi ağırlaşmaya başlamıştı. Bir köşede bırakayım dedim. Daha yere bırakmamla, çocuğun biri:

— Ne var onun içinde amca? dedi.

— Hiç oğlum hiç, şöyle terimi silecektim de, onun için yere bıraktım, dedim.

Aldım paketi tekrar elime, yürü ha yürü... Boş bir arsayı gözüme kestirdim, baktım kimseler de yok ortalıkta, yavaşça girdim arsaya, bıraktım, tam geriye dönmüştüm ki, iri yarı bir adam yakama yapışarak:

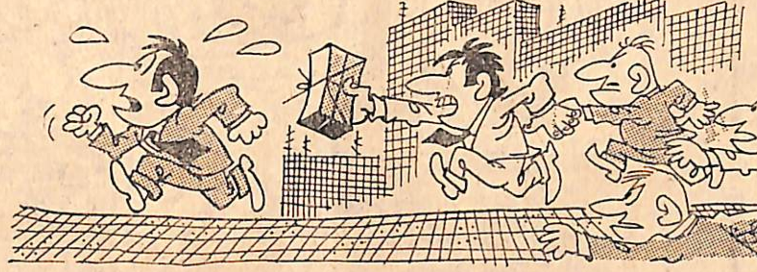
— O ne? diye sordu.

— Şey, hiç kardeşim, dedim.

— Sana o ne diyorum, yoksa içinde çocuk falan mı var?

— Yok kardeşim ne çocuğu?

Paketi kapmamla kaçmam bir oldu... Adam ardımdan bağırdı, bir şeyler söyledi ama, ben çoktan köşeyi dönmüştüm... Çaresiz, bu sefer

bir otobüse bindim. Paketim de elimde... Hemen yanımda dinelmekte olan bir kadın, kocasına beni göstererek:

— Baksana kapışılıyor o adamın konfeksiyonları, dedi.

Elimdeki paketin üzerindeki kâğıdı okudum, gerçekten bir konfeksiyon mağazasının kâğıdıymış. Kimbilir karım oradan ne almış... Bereket çöpler bir naylon torbanın içinde olduğu için hiç kokusu çıkmıyor dışarıya... Biraz öne geçtim, boş bir yer bularak oturdum, çöp paketini de ayaklarımın arasına aldım.

Yanımdaki kadın:

— Aman, dedi, yerler kirli, içindekine bir şey olmasın?

— Yoo yoo, dedim, paketi mükemmel, hiçbir şey olmaz.

— Ne var içinde?

— Şey, manto, karıma manto aldım da...

— Ayy ne akıllılık, kış gelmeden, kimbilir ne ucuza almışsınızdır?

— Yaa yaa çok ucuz, dedim.

Bunca konuşmadan sonra paketi oracıkta bırakıp inemezdim ki. Onun için tekrar paketi kucaklayıp, iki sıra öne oturdum. Durağın birinde, hızla fırladım kapıya, ardımdan kalın bir erkek sesi:

— Beyefendi paketinizi unuttunuz! dedi.

Geriye döndüm, adama binbir teşekkürü bir arada sıraladıktan sonra, paketi kaptığım gibi aşağıya indim. Biletçi ardımdan söyleniyordu:

— Kendi dalgınlıklarının cezasını bize ödetiyorlar, unutuyorlar burada, sonradan gelip idarede ekşiyorlar, şimdi siz görmeseydiniz, başka biri alsaydı suç benim miydi?

Durakta inince şöyle bir etrafıma bakındım, ulan aman ben nerelere gelmişim? Bir taraftan terimi siliyor, bir taraftan da kendi kendime kızıyorum:

— Ulan oğlum, sana mı kalmış İstanbul'un temizliği, herkes ne yapıyorsa, sen de onu yap geç. Konu komşudan mı utanıyorsun, sen de onlar gibi yap, gece yarısı el ayak çekildikten sonra, indir çöp tenekeni aşağıya, boşalt gitsin kaldırıma... Hem sevabına kediler köpekler sebeplenirler hem de sen böyle enayiler gibi sokak sokak koşturmazsın...

Bereket oracıkta bir park gördüm, daldım içeriye. Kanapenin birine oturdum, paketi de şöyle yavaşça yanıma bıraktım. Bir sigara yaktım, yorulan bacaklarımı okşadım... Şöyle bir etrafıma baktım, tamam, paketi bu kanapenin üzerinde bırakabilirdim. Daha sigaram bitmeden yavaşça yerimden kalktım, hızla parkın kapısından dışarıya çıktım. Bir yürüyüşüm var, sanki yürümüyor, koşuyorum... Bir baktım arkamdan bir ayak sesi:

— Ağabeeey ağabeeey...

Galiba bu ses bana, durur musun, açtım pergelleri iyice...

— Ağabeeey ağabeeey!...

Hay ulan senin ağabeyine... Biraz sonra dili bir karış çıkmış, hırpani kılıklı biri önümü keserek:

— Ağabey, bu senin, dedi, parkın kanapesinde unuttun...

Ne yapayım:

— Hay kardeşim, çok çok sağol, dedim, dalgınlık işte, insan dalıyor bazan.

— İçindeki kıymetli bir şey zahir ağabey?

— Hiç canım, elbiseydi, temizleyiciden almıştım da...

Baktım adam boyuna karşımda dikelip duruyor, çıkardım beş lira uzattım:

— Sağol kardeşim, çok çok teşekkür ederim, dedim.

Artık o denli sinirlenmişim, o denli kafam kızmış ki, kaldırıp hemen oracığa fırlatacağım paketi, fakat kolay değil ki fırlatmak, ya getirir verirler, ya da insana içindekinin hesabını sorarlar... Paket yine koltuğumun altında, yürümeye başdım. Niyetim bir yerden soğuk bir şey içmek ve oracıkta unutup gitmek. İçtim gazozumu, paketi olduğu yerde bırakıp çıktım dışarıya... Sanki çöp paketi değil, iki yaşındaki çocuğumu uunutmuşum gibi, belki üç dört kişi birden çıktılar dışarıya:

— Beyefendiii beyefendiii paketinizi unuttunuz!...

Ulan vallahi içindeki gerçekten kıymetli bir şey olsa, kimse kapıya çıkıp ardımdan bağırmaz ama, meret, içindeki çöpoğlu çöp işte. Bir şey değil, yavaş yavaş karımın yaptığı paket de bozuluyordu... Hemen bir kaç dakikanın içinde icabına bakmazsam bu paketin, başıma epeyce işler açabilirdi... Bu kere ne olursa olsun, ilk fırsatta yolun kenarına bırakacak ve kaçacaktım... Nitekim biraz sonra, önüme çıkan ilk çim yığınının arasına atıverdim paketi ve kaçmaya başladım... Daha iki sokak dönmemiştim ki ardımda bir yığın ayak sesleri:

— Yakalayın ha, kaçıyor ha, tutun haa!...

Şöyle göz ucuyla dönüp bir baktım, belki var beş altı kişi, en önde koşanın elinde bizim paket, adamlar canlarını dişlerine takmışlar, koşup duruyorlar ardımdan... Tüm kuvvetimi bacaklarıma verdim ben de; ben koşuyorum, onlar kovalıyorlar... Nasıl oldu bilmiyorum, sokağın birinde üzerime dev gibi iri yarı biri atılınca, kendimi yerde buldum. Adam hemen yapıştı kolumdan:

— Yürü ulan! dedi.

— Nereye?

— Karakola.

— Niye?

— Katilsin...

Vay başıma gelen... Ötekiler de yetişip geldiler. Başladılar:

— Ulan ne var bunun içinde?... demeye.

— Şey kardeşim... Şey...

— Ne ulan?

Başka biri atıldı:

— En iyisi karakol, dedi, içindeki esrar olabilir, dinamit olabilir, sonracıma yeni doğmuş bir çocuk olabilir...

İki kişi ardımda, iki kişi yanımda, iki kişi de önümde karakolun yolunu tuttuk... Yolda:

— Yahu kardeşler, onun içindeki şey, çöp... dedim.

— Ulan madem çöptü de niye öyle deli danalar gibi kaçıyordun? dediler.

Adamlar haklıydılar.

— Açayım görün, dedim.

— Olmaz! diye bağırdılar, karakolda komiserin önünde açılacak bu paket.

Hay paket gibi yere giresin inşallah... Girdik karakola. Komiser:

— Ne var bunun içinde? diye sordu.

— Çööp, dedim.

— Çöp mü? İnsan hiç çöpü bıraktıktan sonra kaçar mı?

Başımı önüme eğdim...

Komiser:

— Patlayıcı bir şey mi? diye bağırdı.

— Yoo efendim, çöp, dedim yine.

Komiser paketi eline aldı, sıktı, evirdi çevirdi:

— Tamam, dedi, gayri meşru mu?

— Ne gayri meşrusu?

— Bu ulan bu...

— Çöp efendim o...

Hırsla açtı paketi... Ortalığı bir kokudur kapladı, iki karpuz kabuğu, biraz patlıcan içi, sekiz on domates artığı, bir yığın kâğıt parçaları, çer çöp...

— Pekiyi, dedi, bunu niye bıraktın oraya?

Komisere olayı başından sonuna dek anlatmayı doğru buldum ve anlattım.

Adam dinledi dinledi, sonunda:

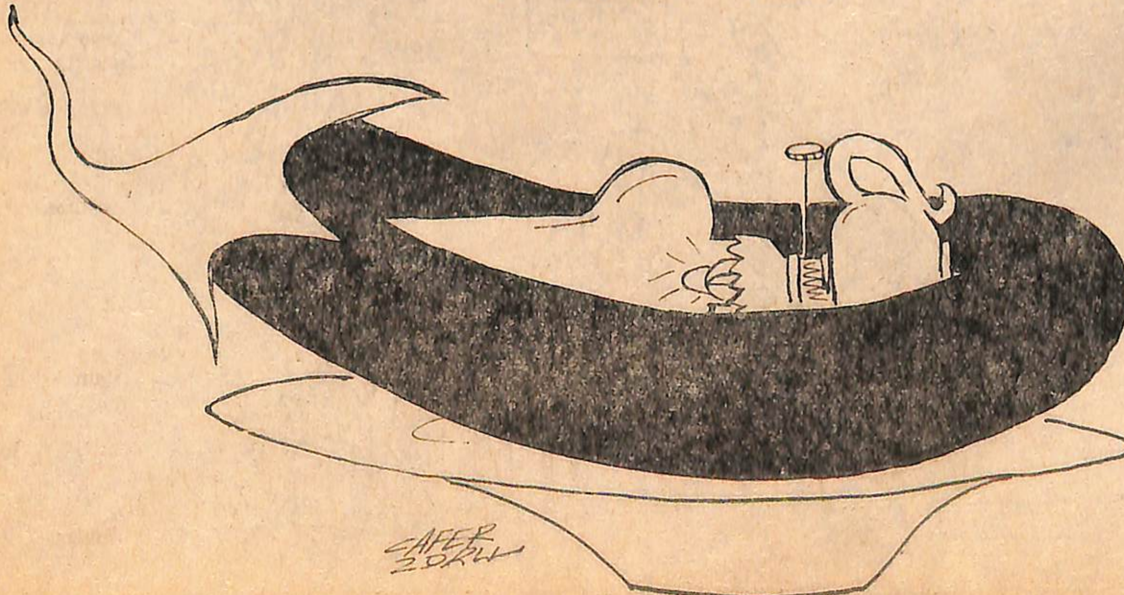
— Seni Bakırköy'e mi, yoksa Belediyeye mi sevkedelim? diye sordu.

— Siz bilirsiniz efendim, dedim.

— Belediye işi sonra da olur, en iyisi seni ben önce Bakırköy'e sevkedeyim de orada gereken tıbbi müdahale yapılsın, ondan sonra gider Belediyeyle işini görürsün.

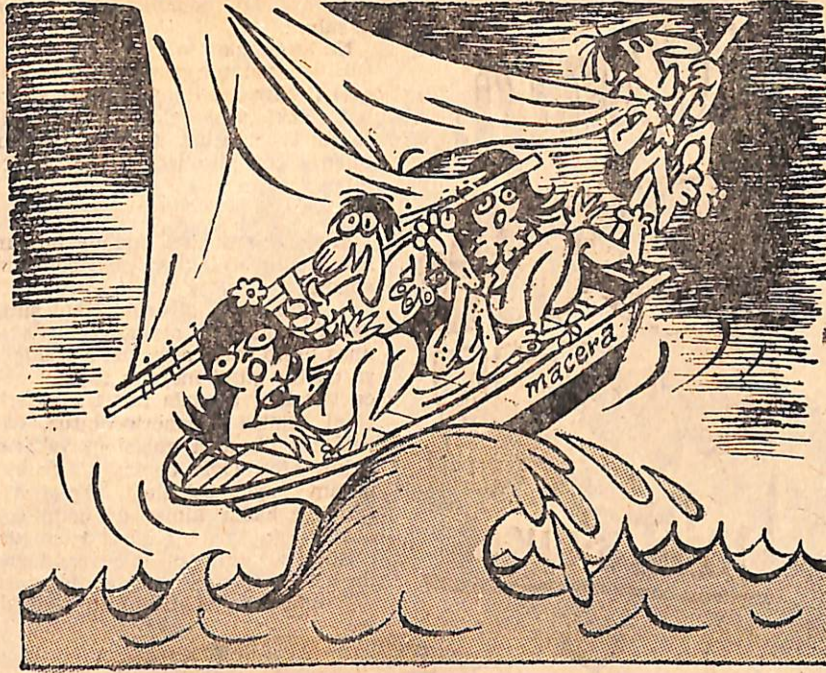
Muzaffer İZGÜ

Petrolden yemek yapılacak. — Gazeteler —

KARNIYARIK!

deniz macerası

SABRİ'NİN bir kotrası, bir de köpeği vardı. İnsanın bu kadar az şeyi olmaz, diyeceksiniz ama, söz gelişi... Yâni Sabri denize çok meraklı, yazın gömlekli, kışın fraklı bir arkadaşımdı. Dedesinden kalan bir kaç milyonu güzel kadınlarla yiye yiye bitirememiş, yaşı kırkı geçince bütün erkeklerin arayıp da bulamadığı, ağzı var dili yok bir kızla evlenmişti. Sakine, ismi gibi sakindi. Tam bir ev hanımıydı. Sabri o kadar mesuttu ki, karısını unutup kotrası ve köpeğiyle haşır neşir olmakta bir sakınca görmüyordu.

Moda koyunda, sabahtan akşama kadar kotrayla dolaşır, samimî arkadaşlarıyla rakılı sohbetlere ba. yılırdı. Sesi de güzeldi... Fasılcıydı... En iyi arkadaşı da bendim. Biraz keman çaldığımdan Sabri'nin kotrasında sık sık neşemizi bulurduk.

Tüylü (köpeğin adı) musikiden anlayan, ince ruhlu, tombul bir köpekti... O aramızda olmadan muhabbet kurmak tatsız olurdu.

Sabri ile ekseri kotrada kalırdık. Zavallı Sakine yenge evde kocasını bekler, hiç itirazda bulunmazdı. Sabri bu eve gitmemeleri bazan uzatıyordu. Bir hafta eve uğramadığı oluyordu. Ben bekâr olduğum için geceleri evde bekleyen karım da yoktu. Bir kere evlenmeye kalkmıştım. Fakat kız saralı çıkmıştı. Nişan günü fenalık gelmiş, kendini yere atıp acayip bir şekilde çarpılmıştı. Çok korkmuş ve hemen nişanı atarak tüymüştüm. O gün bu gün evlenme lâfını etmiyordum. Arada bir hovardalık yapıyordum. Bulduğum şöyle böyle kadınları Sabri'nin kotrasına a. tıp eğleniyordum...

Neyse lâfı uzatmayaıım. Anlatmak istediğim başka...

Efendim, bir akşam Moda'ya indiğimde Sabri'yi heyecanla beni bekler buldum. Allah Allah... Sabri bugün çok fiyakalı giyinmişti. Üstüne bir mavi gömlek çekmiş, ayağına son moda, beyaz, tiril tiril bir pantalon geçirmişti. Traş yerinde, saçlar biriyantinle taralı...

«— İyi ki erken geldin Muvaffak'çığım, dedi. Hazır ol...»

«— Neye?...»

«— Gidiyoruz.»

«— Nereye?»

«— Avşa adasına...»

«— Ne zaman?»

«— Biraz sonra... Lâmia ile Ferhunde'yi bekliyoruz.»

Şaşırmıştım:

«— Ulan Sabri, oynattın mı?... Bir kere ben memurum. Sonra Avşa adası öyle kolay gidilecek yer değil... Sonra yenge ne der? En mühimi, Lâmia ile Ferhunde kim?...»

Arka arkaya sorduğum suallere Sabri sırasıyla cevap verdi:

«— Senin memur olman bir şey ifade etmez. Şefin Cabir beyden senelik iznini aldım... Avşa adası çekse çekse bir gün çeker... Bizim tekne bomba gibi, korkma... Yengene gelince, beni on günlüğüne İtalya'ya gitti biliyor... Lâmia ile Ferhunde'ye gelince; ikisi de bir içim su... Lâmia benim, Ferhunde senin... İkisi de artistmiş.

«— Nerden buldun bunları?...»

«— Dün gece kulüpte tanıştık... İkisi de dul... Ama ne dul...»

Gözlerim baygınlaşmıştı:

«— Desene felekten on gün çalacağız...»

«— Ne on günü, bir aydan önce Moda'ya dönmem. Yaşayacağız beyefendiciğim...»

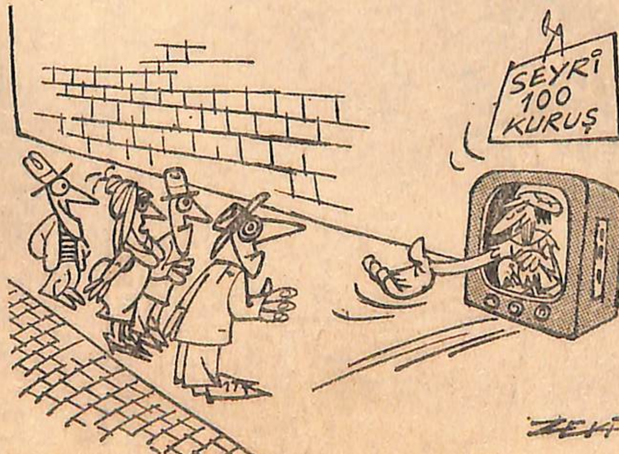
«— Bir taraftan keman, bir taraftan hanımlar oh!»

«— Şışt, geliyorlar...»

İskeleye doğru baktım. Pantalonlu iki bayan gülerek, kırıtarak ve sırıtarak geliyorlar... Gözlerinde gözlükler... Ellerinde çantalar... Sabri'nin dediği doğruydu... Allah için Lâmia da, Ferhunde de birer fıstıktı... Kıkırdayarak kotraya atladılar... Ben hemen Ferhunde'nin elinden ve belinden tutup kotraya aldım. Benimkinin fazlalık olarak bir de altın dişi var. Sürdüğü koku insanı mest edecek kadar şahane...

Neyse, «Hoşgeldiniz. Nasılsınız?...» gibi lâfları geçiştirip tanışma faslını atlattıktan sonra demir aldık ve yola çıktık... Ben hâlâ bu âni maceranın sersemliği içindeydim. Moda koyunu arkada bırakıp rotayı Marmaraya doğru çevirinceye kadar Lâmia ve Ferhunde bikinilerle kaldılar ve kotranın baş üstüne iştah açacak bir şekilde uzandılar. Hayata bak be... Altında kotra, içinde iki tane nefis kadın. Mis gibi hava... Hafif dalgalı bir deniz... Yâni Avrupalı milyarderler başka bir numara mı yapıyorlar?... Sabri dümende ben yelkenleri kontrol ederek poyrazı da ayarlayarak neşeli neşeli gidiyoruz.

Hanımlar kendilerini güneşe vermişler. Tüylü, kamaradaki sedire yatmış uyuyor... Sefa iyi, ama bu kadar sefanın bir de cefası varsa o zaman hapı yuttuk... Çünkü çok iyi giden bir şeyden ben hep uyuz olurum. Deniz bu... Ne yapacağı belli olmaz... Gerçi «Aşk Yuvası» iyi teknedir ama, sıkı bir fırtınada ne yapar onu bilmem...

Bir saat sonra Sabri rotayı ayarlayıp aşağı yemek hazırlamaya indi. Ben de hanımların yanına yollandım:

«— Nasıl, yolculuktan memnun musunuz canım?»

Ferhunde baygın baygın baktı:

«— Çoook... Yalnız arkadaşım yalnız kaldı. Sabri bey nerde?...»

«— İçerde yemek hazırlıyor. İsterse yanına gitsin. Memnun olur...»

Lâmia orasını burasını belli ederek kalktı:

«— Ah çok iyi olur. Bu kadın işi ayol...» diyerek yürüdü. Ben Ferhunde'nin yanına sokuldum:

«— Ne kadar da tipimsiniz... Yanınıza uzanabilir miyim?...»

«— Her halde böyle bir suali sormanız lüzumsuz Muvaffak bey...»

Biz ne kadar orada uzanmışız da kendimizi aşkın rüzgârına kaptırmışız orasını meteoroloji bilir. Fakat birden gözlerim Ferhunde'nin saçları arasından ufka takıldı... Aman Yârabbi... Bu ne?... Kapkara bir bulut gökyüzünü hızla kaplamaya ve dalgalar lüzumundan fazla büyümeye, rüzgâr münasebetsiz bir şekilde ıslık çalmaya başlamaz mı? Sabri aşağıda kuru fasulyenin soğanını doğramaya dalmış her halde...

«— Ne o Muvaffak'çığım, endişelisin?...»

«— Ben aslen Üsküdar'lıyım ama, gökyüzünü beğenmedim...»

«— Çok mu yüksek?...»

«— Hayır alçak... Şu buluta bak... Fırtına geliyor...»

«— Oh Muvaffak, sarıl bana... Ben fırtınayı hiç sevmem...»

«— Kim sever yavrum... Sabriii... Sabriii!...»

Fakat lâfım yarım kaldı. Deniz ve fırtına aniden bindirdi... İlk dalgayı yedik... Ben Ferhunde'yi sırtlayıp kamaraya atmaya çalışırken ikinci dalga bizi az daha denize alıyordu...

«— Sıkı tutun!... Sabri! Ulan hâlâ yemek dâvasında mısın?...»

Deniz kazası geçirenler bilir mi bilmem... Fakat işimizin yaş olduğu belliydi artık... Ferhunde'yi bir kamaraya atsam... Sabri de ortalıkta yok... Yelkeni kim indirecek?...

«— Sabriii!...»

Ne Sabri'si artık deniz coşmuştu ve kotra batacaktı... Bu kaçınılmaz bir şeydi... Ferhunde bana sıkı sıkı sarılmıştı:

«— Kurtar beni... Boğulmak istemiyorum...»

«— Ben istiyor muyum? Sabriii!... Ferhunde sen şu iple kendini direğe bağla. Ben de yelkeni indirmeye çalışayım. Şaka değil, «Deniz fedaileri» filmindeki sahne şu anda havagazı kalırdı... Yelkeni bütün gücümle indirmeye çalıştım. Fakat zalim dalgalar buna imkân vermiyordu. Büyük bir azimle yelkeni indirdim. Ferhunde iplerin arasında sucuğa dönmüştü. Hemen dümene koşup kotranın burnunu Pavli adasına çevirdim. Rüzgârı nihayet arkama almıştım. Fakat kafam Sabri'ye bozulmuştu. Böyle zamanda kamarada aşk yapacak kadar soğukkanlı olmamalıydı. Hepsini ben kurtarmıştım. Daha tehlike tam geçmemişti ama, ümit vardı. İki saat kadar mücadeleden sonra Pavli adasının arkasına kotrayı çevirdim. Burası süt limandı... Oh be... Ferhunde'yi çözdüm. Sonra kamaraya girdim... Hayret Sabri ile Lâmia hiçbir şey olmamış gibi oturmuş salata yapıyorlardı.

«—Ayıp be... Batıyorduk da sen dışarı bile çıkmadın... Ben kaptan mıyım? Ya batsaydık?...»

Sabri bana tam cevap vereceği sırada kotra gümbür diye bir şeye çarptı. Hep birlikte dışarıya fırladık. Büyük bir motor... Motorda çıplak bir kadın ve şişman bir adam... Adam hırsla bağırdı:

«— Önünüze baksanıza ulan... Hiç mi denize çıkmadınız?...»

Fakat Sabri ile ben cevap veremedik. Çünkü motordaki kadın:

«— Ah, kocam! Sabri!» diye hyakırdı... Bu Sakine idi. Yâni Sabri'nin karısı.

Ondan sonrasını kısaca anlatayım: Sabri karıyı boşayıp Lâmia'yı aldı. Ben de Ferhun'deyi... Sakine de Osman beyle evlendi. Şimdi üç aile sık sık kotrayla dolaşıyoruz. Ne yaparsın, deniz bu!...

Yazılı

Suavi SÜALP

Kılıma Dokunamazsınız

Vedat Saygel

HER şey öylesine ani olmuştu ki, minibüsün horlamaya yeni başlayan motoru bile tartışmanın nedenini anlayabilmek için susmuştu. Öfkeden titreyen avucundaki yüzelli kuruşu paranın sahibine göstererek bar bar bağırıyordu şoför muavini:

— Bu ne?

Orta yaşlı, çelimsiz adam, hemen yanındaki çocuk dağını işaret etti:

— Yüz kere söyledik kardeşim, karımla benim bilet param diye!...

— Hani karın?

Adam da kızmıştı. Kireç rengi elleriyle yanındaki tümseği aralayıp, çocukların altında kalan karısının birazını çıkardı:

— Yalan söyleyecek değiliz a... İşte!

— Peki, çocukların bileti?...

— Ne parası istiyorsun birader? En büyüğü beş yaşında.

— Yaşını başını anlamam ben. Hepsinin yaşını üstüste toplasan birbıcuk adam eder.

— ,ski köye yeni âdet mi çıkarıyorsun? diye diklendi adam. Metelik vermem!

— Vay canına be!... Hem suçlu, hem güçlü... Verme de görelim bakalım!

— Vermem!

— Ben de hakkımı almadan arabayı hareket ettirmem! Ya kuzu kuzu bilet parasını ödersin, ya da çocuklarını toplayıp basar gidersin!

— Değil arabadan indirmek, kılıma dokunacak babayiğit göremiyorum ben!

Muavin tam:

— Bize posta koyacak adam mısın ulan! diyerek hücuma geçerken iskele kâhyası gürültüyü duyup duruma el koymasaydı, neler olacağını Allah bilirdi.

Trafik işaretli kasketini burnunun üstüne yıkmış, kolları omuzdan kalçaya geniş bir kavis çizmiş, sivri burunlu pabuçlarının ökçelerine basmış, yaka bağır açık, yengeç adımlariyle minibüse sokulup, uzandı içeriye. Kavgacı yolcunun omuzuna:

— Topla pılını pırtını atla aşağıya bakalım, diyerek şöyle bir dokundu, 220 volt cereyana kapılmışa döndü orta yaşlı çelimsiz adam!

— Kiim, dedi, ben mi inecekmişim arabadan?

Beriki, sırtındaki yarı resmî elbisenin verdiği ciddiyetle tekrarladı:

— Uzatma! Adam gibi lâf söyledik sana... Yoksa, elimizle indirmesini de biliriz biz!

— Sen indireceksin ha! Kılıma dokunanın...

Sözünü kesmesiyle elini arka cebine atıp, kimlik kartını çıkartması bir oldu! Meslek hanesinde «Polis» yazısını, hemen yanında da tartıştığı yolcunun fotoğrafını gören kâhya:

— Ayıbettin âbicim, diye sırıtarak ellerini oğuşturdu. İtimadımız yok mu yâni? Hani arkadaşla atıştığınızı duydum da, (Ters ters muavinin suratına baktı) bi maraza çıkmasın dedim. Malûm, bizim buradaki vazifemiz, vatandaşın rahat yolculuk etmesi için asayişi sağlamak.

Öfkesi tepesine çıkan orta yaşlı adam bir şeyler söyleyecek oldu, bırakmadı kâhya:

— Tamam be âbicim, diyerek kesti sözünü. Üzme tatlı canını. Bi yanlışlıktır olmuş işte. Yak bi sigara, bak keyfine... İstersen çocukları şöyle alalım, yenge de rahat bi yolculuk yapsın, ha?

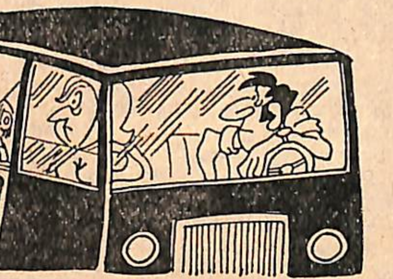
Çocuğun birini şoförün yanına verdi, birini arka kanapeye yerleştirdi, hayırlı yolculuklar dileyerek bastı hareket düdüğünü atladı aşağı.

Durumu idare etmişti ama, yenilgi de bayağı gücüne gitmişti. Çelimsiz adamın sesi hâlâ kulaklarında yankılıyordu:

— Kılıma dokunanın...

Ah, basbayağı bir yolcu olacaktı ki, bu apaçık meydan okumanın cevabını bütün yolcuların gözü önünde verecekti!

Herkes onun gibi değildi ya. Nasıl olsa kılına dokunacakları çıkardı. O hırsla geçti sıradaki minibüsün başına:

— Sen, diye gürledi süklüm püklüm bir yolcuya. Oradan kalk, şuraya otur bakalım!

Gık demeden, verilen emri yerine getirdi adam.

Hah şöyle be!

— Sen, ortadaki... Sana söylüyoruz len düdük!

Kime söylendiğini anlamak için bir kaç düdük birden baktı kâhyaya.

— Sen, dedi birine. Arkaya geç... Hey, arkadaki, sen de şuraya otur bakalım!

Ne karşı çıkan oldu, ne direnen... Dilediği gibi bir güzel istifledi yolcuları. Biraz olsun yatışmıştı sinirleri. Yaktı sigarayı, yıktı kasketi, sonra iskemlesine kurulup başladı gelen geçen güzelleri gözden geçirmeye.

* * *

Araba yol aldıkça homur homur homurdanıyordu orta yaşlı çelimsiz adam:

— Ayıp yahu, diyordu. Hani sıradan bir vatandaş olsak, ya gırtlağımıza basıp zorla paramızı alacaklar, ya da bir güzel meydan dayağı atacaklar! Dağ başında mıyız birader? Hani semtin yabancısı oluruz, çocuklarla ilk defa yolculuğa çıkarız aklım erer. Öyle değil ki... Sabah akşam aynı yolculuğu yapıyoruz. Şimdiye kadar kimse de çıkıp çocuklar için ayrı bir ücret istemedi.

Kötü bozulmuştu ama bozulduğunu belli etmemeye çalışıyordu muavin. Adam homurdandıkça:

— Sen yerden göğe kadar haklısın ama, biz de haklıyız be âbicim, diyordu. Bizim ekmek kapımız da bu. Hani çocuk sayısı bir, iki olsa neyse. Maşallah tam dört çocuk. Bir kişilik yer de doldurmaz mı bunlar? Sonra ille vereceksin de demiyoruz ki... Yolcunun vicdanına bırakıyoruz.

Orta yaşlı adam dinlemiyordu bile. Motorla yarışırcasına homurdanıyordu:

— Bir de utanmadan insana meydan okuyorlar!

Başından beri olaya hiç karışmayıp, zaman zaman dikiz aynasından orta yaşlı adamı gözleyen şoför, başını çevirmeden sordu:

— Afedersin ağabey, hangi karakolda bulunuyorsun?

Mesleğinin verdiği güvenle karakolun adını söyledi adam.

— Nizamettin beyi tanıyor musun?

— Tanımaz olur muyum? Nizamettin bey, bizim karakolun başkomiseridir.

Bir âmir ciddiyetiyle devam etti şoför:

— Benim de öz be öz dayımdır!

Arabanın hareketinden beri yüzü gülmeyen orta yaşlı adam:

— Sahi mii? diyerek bastı kahkayı. Yavaş yavaş akraba çıkıyoruz desene. Nizamettin beyin yeğenisiniz demek?

Adamın sevincine katılmadı şoför. Daha ciddi bir sesle:

— Karışmayayım dedim ama, dayanamadım, diye başladı.

— Yalnız siz değil, aklı başında olan hiç kimse dayanamaz efendim.

— Sizin yaptığınıza hak yemek derler! Elinizi vicdanınıza koyup düşünün. Şu çocuklar yüzünden en azından iki yolcu eksik aldık mı arabaya? Aldık. Arkadaşın sizden istediği neydi? Çok çok bir bilet parası... Bu kadarcık bir isteğin kavgası yapılır mı?

Açtı ağzını yumdu gözünü şoför. Nizamettin beyin yeğeni olduğu sürece, evvelallah kimse kılına dokunamazdı!

Neye uğradığını şaşıran adam ezildi, büzüldü, ellerini oğuşturdu:

— Evet, tabiî, o bakımdan çok haklısınız, diye bir şeyler geveledi, sonra çeşitli koltuklara serpiştirilmiş olan çocuklarını sessizce toplayıp, ilk bindikleri andaki gibi karısına yükledi.

Hâlâ konuşuyordu şoför:

— Çocuk yerine karpuz yüklese, az çok gene bir nakliye ücreti öder insan.

Ohh, rahatlamıştı artık. Rahatsız olan şimdi orta yaşlı, çelimsiz adamdı:

— Ödemezse haksızlık etmiş olur, diyerek şoförün fikrine katıldığını belirtti. Yeter ki karşındaki istemeyi bilsin değil mi efendim? Zorbalık yerine tatlı dil kullansa, kim kimin hakkını yer? Allah biliyor ya, başlangıçta ben de münasip bir şeyler vermeyi düşünmüyor değildim hani. Hattâ, şimdi bile verebilirim. Nah...

Cebinden çıkardığı tütün tozları arasındaki bozuk paralardan bir elli kuruş tamamlayıp, uzattı muavine:

— Nah!

Diğeri elinin tersiyle itti parayı:

— Nah diye köpeğe kemik mi atıyorsun babalık!

Şu iki paralık şoför muavinine haddini bildirmenin sırası gelmişti artık! Önce yolculara:

— Duydunuz ya? dedi, sonra muavine yüklendi: Babalık ha?

Nizamettin beyin yeğeni olduğu için şoföre bir şey söyleyemezdi ama, muavinin kabalığını da hazmedemezdi:

— Peki, sen kim oluyorsun bakalım! diyerek yapıştı yakasına.

— Git baba, git! İnsanın başını belâya sokma, diye tersledi muavin. Ben, bu arabanın sahibi oluyorum, var mı diyeceğin?

Ne diyebilirdi ki? İsterse tüm yolcuları indirir, tamire çekiverirdi arabayı. Ve kimsecikler kılına dokunamazdı! Öfkeden deliye dönmüştü! Bakışları, kılına dokunabilecek birini aradı, bulamadı. Döndü karısına:

— Bu kadar çocuk yapıp, başımı derde sokmasan olmaz mıydı? diyerek kadıncağızı bir güzel haşladı.

Vedat SAYGEL

Yeni partinin amblemi horoz oldu. — Gazeteler —

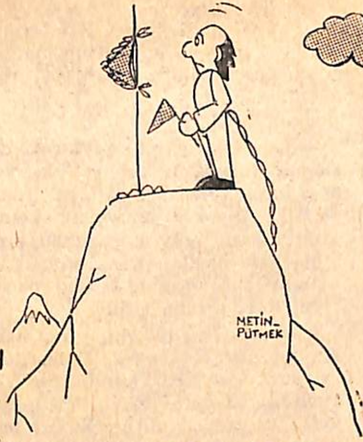
— Amca, babam sizin horozu istiyor... Tavuğumuzu yumurtlatacak da!..

FUTBOLCU..

Katlar, otomobiller,
Beşyüz binler
İki çalım, bir topuk
Ondan sonrası boş nutuk.
Cepler doldu demet demet
Kamplarda, lüks yerlerde
İstirahat et.
Biraz kros
Biraz kültür fizik
Ay sonunda alıyorsun
Binlik, binlik.
İsmin baş sayfalarda
Resmin albümlerde
Oyna oynama hastaların
Bekler kapılarda
Transferde son bir çalım atarsın
Bütün kulüplerin canını yakarsın
İki çalım, bir golle
Caka yaparsın
Şöhret olur başın göklerde
Koşturursun yolunmuş çimlerde
İki maç varsın
Öteki maçlar nanay
Lâfa gelince o çok kolay
Üç maç sonra işin bitiktir,
Parlak bir jübile ile
Paraları biriktir.
Futbol tarihine geçmişsin
Senin işin de
Bundan sonra antrenörlüktür.

YAŞAR BERBEROĞLU
Selimiye Kışla Cad. Oya Apt.
No: 20, kat: 3 ÜSKÜDAR

Sizin için

(Metin PÜTMEK)
Yazısız

PUL YAPIŞTIRMAK...

Postaneye gitmiştim, mektup atmak için. Hareketli, kalabalık bir gündü. Pulu zarfın üzerine yapıştırıyordum ki ihtiyar bir köylü geldi. Memura: «Oğlum, bir pul verir misiniz» dedi. Pulu aldı. Bir elinde pul, ötekinde zarf, bakınıp duruyor. Kısık bir sesle, utanarak memura, «Yavrum, ha şunu bir yapıştırsan...» dedi.

Memurun işi başından aşkın. Müşteriye ancak pul yetiştirebiliyor. Fakat memurun cevabını merak ettiğim için seyrediyorum İlk söze cevap vermedi. İhtiyar tekrar edince; memur ağzını büzerek: «Ne diyorsun amca, burada her gelenin pulunu yapıştırırsam, (mımm) böyle ağzım yapışır kalır» demez mi?!.

İhtiyarın pulunu yapıştırdım, dua ederek çıkıp gitti postaneden...

Ali ÂŞIK
Posta Kutusu: 5 — Iğdır/KARS

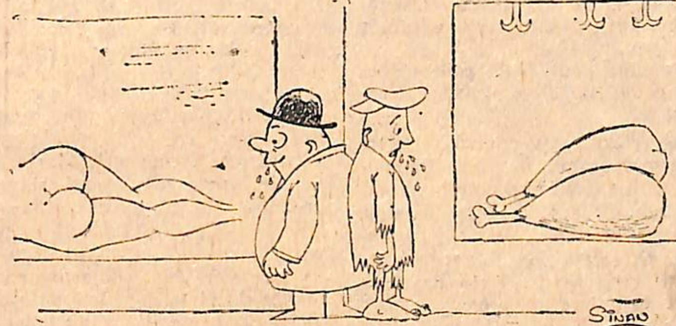

(S. Ali GÖNEL)
Yazısız

FUTBOLCU..

Katlar, otomobiller,
Beşyüz binler
İki çalım, bir topuk
Ondan sonrası boş nutuk.
Cepler doldu demet demet
Kamplarda, lüks yerlerde
İstirahat et.
Biraz kros
Biraz kültür fizik
Ay sonunda alıyorsun
Binlik, binlik.
İsmin baş sayfalarda
Resmin albümlerde
Oyna oynama hastaların
Bekler kapılarda
Transferde son bir çalım atarsın
Bütün kulüplerin canını yakarsın
İki çalım, bir golle
Caka yaparsın
Şöhret olur başın göklerde
Koşturursun yolunmuş çimlerde
İki maç varsın
Öteki maçlar nanay
Lâfa gelince o çok kolay
Üç maç sonra işin bitiktir,
Parlak bir jübile ile
Paraları biriktir.
Futbol tarihine geçmişsin
Senin işin de
Bundan sonra antrenörlüktür.

YAŞAR BERBEROĞLU
Selimiye Kışla Cad. Oya Apt.
No: 20, kat: 3 ÜSKÜDAR

(SİNAN)
Yazısız

50 KURUŞLUK

Bir gün çırağa elli kuruş vererek:

«— Al oğlum, bu parayla bir kahve iç!» dedim.

Çocuk, kahveciye gidip:

«— Amca bana bir kahve yap» demiş.

Kahveci, bizim çırağa:

«— Kahveniz nasıl olsun?» deyince, bizim çırak da:

«— Elli kuruşluk olsun am!» cevabını vermiş.

Hasan ERGİN
II nci Kısım, Gazi Cad. No: 148
Foto Işık. SAMSUN

AKILLI ÇOCUK

Teyzemin kabul günüydü. Bir ara teyzem, küçük Ercan'dan önce iki çocuğunu düşürdüğünden söz etti.

Akşam oldu. Bütün misafirler birer ikişer dağıldılar. Az sonra da eniştem geldi. Ercan, kollarını açarak babasına koştu, kucağına çıktı ve bir solukta:

«— Babacığım ben çok akıllıyım, değil mi?» diye sordu.

Bu soru karşısında şaşıran eniştem:

«— Neden oğlum?...» dedi.

Ercan:

«— Ben de öbür kardeşlerim gibi düşmedim de ondan babacığım!» diye cevap vermez mi?!.

Handan HACIÖMEROĞLU
Fârâbi Sokak No: 14/3
Çankaya/ANKARA

ENİŞTE

Sarı saçlı, mavi gözlü, daima neşeli olmaya çalışan bir kız... Benim sevdiğim kız bu... Bizim evin karşısında oturuyor. Bu kıza duygularımı dile getirecek şiirler, kelimeler ezberliyor; her hareketimle, her sözümle, aşkımı duyurmak istiyorum.

Bir bayram günü, bu kızın yedi yaşındaki kardeşine yolda rasladım:

— Bana enişte de, sana beş lira vereceğim, dedim.

Çocuk gayet saf bir şekilde:

— Enişte dedi. Beş lirayı aldı. Koşar adımlarla uzaklaştı.

Yarım saat sonra bir kaç arkadaşıyla beraber bu çocuk beni evde buldu:

— Ağam, dedi, beşer lira verirsen arkadaşlarım da sana enişte diyecek...

Günal GÜLDEREN
Mescit Sok. No: 3
Edinc[illegible]/BANDIRMA

KÖYDE RADYO

Yaz tatilinde köye gitmiştim. Bir gün sabahleyin köyde dolaşıyordum. Fatma Nine'nin kapısından geçerken beni çağırdı:

— Gel oğlum, biraz da bizde otur, dedi.

Biraz oturduktan sonra radyoyu açmamı söyledi. Radyoyu açtım. Yıldız Ayhan türkü söylüyordu. O zaman Fatma Nine:

— Aman oğlum, çok güzel söylüyor, şimdi dinlemiyelim, kapat da akşam yemeğinde dinleriz, dedi.

Ali AYDOĞAN
Işıklar Cad. Dere Han No: 6/1
Anafartalar/ANKARA

SÜZME LÂFLAR

— Sen fazla oldun. **(Kantar)**
— Basmasana sersem. **(Nasır)**
— Evini başına yıkarım. **(İstimlâk memuru)**
— Çok bakma, bozulurum. **(Ayna)**
— Motorum arkada. **(Filtreli sigara)**
— Oh, dünya varmış. **(Yeni doğmuş bebek)**

METİN PÜTMEK

GELİN

O gün gelin oluyordu. Taksi kapıya gelini almak için gelmişti. Gelin ise hâlâ ağlıyordu.

Gelinin babası:

— Kızım, dedi, çok ağlıyorsun, istersen gel gitme!...

Gelin ağlamasına devam ederek:

— Hem ağlarım hem giderim babacığım!... demez mi?!.

Sezai KEYVANOĞLU
Ünalan Mah. Kuştan Sok. No: 21
UŞAK

FAYDASIZ

Ne söylesem boş
Ne desem faydasız!
Benim sevdiğim
Sağır bir kız...

NECDET BORA

SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, neşe ve espri dolu yazılarınızı bekleriz değerli okurlarımız.

(Nuri BİLGİN)

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— Hadi oğul, dedi...

— Buba be, dedi İdiris, vallaha bu herif gece gelir de çıkın gedin derse?...

— Yi oğul yi, düşünme böyle kötü şeyleri... Biz iki gişiyik, o bi gişi. Hem gördün gündüzün, bi benden bile korkdu... Gelip hiş bile diyemez. Çünkü gabahatı çok böyük...

— N'apdı?

— Dedik ya, paramızı yidi, diye...

— Hee hee ya... Pezemek, sen yin mi bubamın parasını...

— Seninkini de oğul seninkini de...

Güldü Halo dayı, sonra elini kuşağına, çıkınların bulunduğu yere götürdü:

— Çıkdı bizim garanın bir ayağı daha... Garnı para oğul garnı... Allah nasip ede de garnına da sıra gele...

— Buba be, bana, dur bakiyim...

Cebindeki parasını çıkardı. Yirmi liradan üçyüz elli kuruş eksikti.

— Na buba, işde bunları al, bana iki onnuk ver...

— Napacan oğul?

— Dursun buba, cebimde dursun.

Halo dayı, açtı sarı çıkını, içinden iki onnuk aldı, oğluna uzattı, oğlundan aldığı onaltı lira elli kuruşu sarı çıkının içine koydu:

— Gabaracak oğul gabaracak, dedi çıkını yerine koyarken, bunnar öyle gabaracak ki, içi onnuklarnan, elliliklernen dolacak... Biliyon mu, öküzlerin ipi elimde vardık mı Kirman yarığına, dut oğul diyecem sana şu öküzlerin ipini, sen dutacan, atacam elimi guşşağıma, çıkaracam senin paranı, al İdiris diyecem, gat guşana, sona gene dutacam öküzlerin ipini, sen gatacan çıkını guşana, çıkın ki kömeynen para, ben önde sen arkada, varacıyk köve, görünecek bizim ev ilerden... Yok vok, köve yaklaşırkene sen seğirdecen, varacan eve, anaaa diye bağıracan, bak diyecen, bubam geliyor diyecen, İmamgızı çıkacak eyvana, aboov diyecek, bağıracak, geliyo çağalar geliyo, Halo dayı geliyooo... Gonu gonşu, hepisi kövlü dökülecek yola... Benim bi elimde bozu, bi elimde garası, girecem aralarına... Sana diyecem, İdiris oğul, şunnarı dudun dibine bağla... Bağlıyacan, ilkin millet bize bakmadan öküzlere bakacak, öküzler ki ne öküzler, galın boyunlu, uzun sırtlı, dik guyruklu... Şövle sabana yüklenince dağ deviren, kök söken, kem yürekleri büken işde öyle iki öküz... Dinnivon mu İdiris, işde övle iki öküz oğul. Sona gelecekler içeri yanımıza, divecekler hoşgeldiniz, biz diyeciyk hoşbulduk... Sen çıkaracan çıkını, birem birem savacan paraları milletin gözünün önünde, olacak o gözler birer tandır tası... Aboov paraya bak hele paraya divecekler... Halo dayı ellâlem heç dokanmamış oğlanın parasına diyecekler... Sona sen yemin edecen, bubam diyecen, bi guruşunu ellemedi benim paranın, öküzleri gendi gazandığıynan aldı diyecen.

İdiris başka havadaydı. Kalkıp gitmek, Durmuş'u görmek istiyordu.

— Buba, dedi, ben gedip bi Durmuş'u görsem?

— Napacan oğul Durmuş'u?

— Görecem buba...

— Annat ona, bubam hakgını aldı o Sarıbıyyık denen herifden de. Dur isdersen ben de geliyim oğul...

— Sen de mi buba?

— Geliyim oğul...

— Sen bilin buba...

— Uzak mı?

— Çok deel...

— Eyi, geliyim...

— Ya o herif gelirse buba?

— Hangi herif?

— Sarıbıyyık... Yataklarımızı alır gederse?

İdiris bunu kurnazlık olsun diye söylememişti, gerçekten övle bir korkusu vardı içinde. Sarıbıyık'ın geleceğini, kendilerini bu oturdukları yerden çıkaracağını zannediyordu...

Halo dayı, bir müddet düşündü:

— Get oğul, sen get, dedi... Sonra, geçti makarna yedikleri teneke kutuyu yıkamaya başladı.

İdiris, bir kaç adım gitti, sonra yine Sarıbıyık geldi aklına. Babası gündüz onun boğazını sıkmıştı, belli olmaz, belki o da gece gelir, babasının boğazını sıkardı. Onun için geri döndü. Merdivenleri indi, girdi içeriye. Halo dayı:

— Ne oğul, getmedin mi? diye sordu.

— Yok buba.

— Niye?

— Sarıbıyyık gelir melir...

Halo dayı, suyla çalkaladığı tenekeyi ters kapattıktan sonra, oğlunun yanına geldi:

— Korkma oğul, dedi, gedeceksen get, bubana heçbişe olmaz... Yorganlara da.

İdiris, çarıklarını çıkardı, geçti oturdu yorganının üzerine. Babasının elinden soğanı alıp kendi soymaya başladı. Soğanın kokusu, bıçağın kıtır kıtır sesi, ona askerliğini hatırlattı. O dalgınlıkla iki soğan yerine altı tane soydu. Halo dayı soyulmuş soğanları görünce:

— Oğul n'apdın? dedi. Gaç dene soydun böyle?...

— Yirik buba...

İdiris, ufak soğanın birini ağzına attı, elma gibi yedi... Sonra ardından bir tane daha attı. Geriye kalanları ufak ufak doğradı teneke kutunun içine. Halo dayı, bir parça margarin kesti attı kutuya. Ocağın üzerine bir iki tahta parçası attı, sonra kutuyu oturttu üstüne. Bir avuç da kırmızı biberi attı içine... Kavurmaya başladı soğanları... Tatlı bir koku yayıldı içeriye, duman kokusunu bastırdı... Soğan kavrulduktan sonra bir şişe suyu döktü teneke kutuya ve kaynamasını bekledi... Kaynadıktan sonra, içine iki avuç un atacak, un çorbası yapacaktı Halo dayı... Yarın yanına da iki tane beyaz turp, paşa yemeği olacaktı, paşa...

Gün doğarken Halo dayı uyandı, ondan biraz sonra da İdiris. Uyanır uyanmaz, yorganın altından çıktı Halo dayı. Geceden yaptıkları çorbanın bir kısmını, naylon bir kabın içine koyup. oğlunu dürttü:

— Kalı oğul, yimeğmizi yiyek...

Buz gibiydi çorba, daha çok tuzlu soğanlı bir pelteye benziyordu. Sanki, sonbahar ayazının tümünü geceden beri üzerinde toplamıştı. Fazla yemediler, bir kaç kaşık Halo dayı yedi, bir kaç kaşık İdiris.

— Aşama bunu bi ısıtdık mı, yinir ki nasıl yinir? dedi Halo dayı.

Ellerini yüzlerini yıkayıp, çarıklarını ayaklarına geçirdiler. İdiris:

— Buba, dedi, o herif şincik bizi işe gor mu ki?

— Niden? dedi Halo dayı, hakgımızı aradık diye mi? Essahdan kötü adammış Sarıbıyyık, göz göre göre bizim üç dene elliliği yiyecekdi... Dur amma, ona daha böğün de bi oyunum var. Hakgını ara oğul, nazaman olsa hakgını ara. Hak degirmanda olur derler, orda bilene ara... Gapdırma hakgını heç bi kimseye, hele hele Sarıbıyyık gibi deyyuslara...

İnşaatın başına geldiklerinde daha hiç kimse gelmemişti. Halo dayı ve İdiris çalışmaya başladılar. Yığılı taşlardan, birer ikişer temelin yanına taşımaya başladılar. Biraz sonra ameleler geldi, onların ardından Sarıbıyık. Halo dayı bakmadı ondan yana. Sanki Sarıbıyık bu inşaatın adamı değilmiş gibi davrandı. Ameleler, bir Sarıbıyık'a, bir Halo dayıya bakıyorlar, ne olacağını merakla bekliyorlardı. İdiris babasına fısıltıyla:

— Göğüş göğüş bakıyo sana buba, dedi.

— Baksın it, diye fısıltıyla cevap verdi Halo dayı. Aldırma, yükle daşları, endir daşları...

Biraz sonra ustalar geldiler. Karadenizli usta, Halo dayı'yla şakalaştı biraz:

— Hay kurban olduğumin dayisu, dedi, sana bi İsdanbıl karisi alalım?

Güldü Halo dayı... Oğlunu gösterdi:

— Bizden iş geçmiş, buna, dedi. Onun da melmekette var... En iyisi sen gendine al usda...

Sarıbıyık fazla durmadı orada, gitti karşıdaki kahveye oturdu. Nasıl olsa patronunun hangi saatlerde geleceğini biliyordu. Recai bey, daha şimdi yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Saat dokuzda kalkacak, ona doğru kahvaltı edecek, onbirde ancak buraya gelecekti...

Amelelerden biri:

— Dayı, dedi, bizim Sarıbıyyık'ın gözünü eyicene korkuttun ha, dün govdu seni, böğün sabahlayın ağzını açamıyo...

Halo dayı:

— Ne hakgı var ki govmıya? dedi. Daşını torpağını mı çaldık, yoğusam bize verilen bi işi mi yapmadık? Ne diyorsa yapıyoruk, hem de ardımızdan gâvur goşduruyormuş gibi acale acale... Esas onun govulması ilâzım, o aldı benim paramı. Hem de üç dene ellilik...

İş yavaş yürüyordu, ama ustaların umurunda değildi. Daha doğrusu yormuyorlardı kendilerini. Biliyorlardı ki bu işin bittiği biteceği yok, bu temeli bitireceksin, başka bir apartmanın temeli başlayacak, o bitecek başka birinin. Onun için Halo dayıya da kızıyorlardı:

— Hele dayiii, koşma o gadar daa... Bitmez bu apartimanlar bitmez... Hani yazar daa kamyonların önünde, ömür biter yol bitmez, işte onun gibi, ömür biter apartiman bitmez.

Sonra İdiris'i çağırdı usta:

— Haydi bize çay soyle, dedi, babana da...

İdiris kahveye gitti. Sarıbıyık tavla oynuyordu. Onu görünce:

— Ne o lan, niye geldin? dedi.

— Çay söylemiye geldim.

— Bi çayınız eksik, çarıklılar sizi...

— Ustalara söylemiye geldim...

Halo dayı çayı aceleyle içti, tekrar işine sarıldı. Bir makine gibi çalışıyordu. Oğlunu da kendine uydurmaya çalışıyor, onun da bir saniye olsun boş durmasına göz yummuyordu. Taşlarla bina yapılıyordu amma, Halo dayının da gönlünde iki öküz... Her taş, öküzün derisinin bir milimetre karesiydi sanki. Nasıl olsa günün birinde, şu örülen duvarlar gibi Halo dayının çıkınındaki paralar da çoğalacak, işe yarar duruma gelecekti...

Saat onbuçuk sularında Sarıbıyık kahveden çıktı. Belliydi ki, biraz sonra Recai bey buradaydı... Netekim on dakika sonra Recai beyin arabası köşeyi dönerek çıktı geldi. Sarıbıyık, her zamanki haliyle, koştu, arabanın kapısını açtı, patronunun ardı sıra inşaata doğru yürümeye başladı. Sarıbıyık, birtakım bilgiler verdikten sonra, yine her zaman olduğu gibi mendilini çıkardı ve arabanın camlarını silmeye başladı. İşte o zaman yanaştı Halo dayı Recai beyin yanına:

— Begim, dedi, Allah uzun ömürler vere, sayanda verdiğiniz evde oturyok...

— Orası biraz soğuktur, sonra kapısı penceresi de daha takılmadı, ben Fethi'ye, orada yatamazlar, kalamazlar dedim amma, o sizin kalacağınızı söyledi, madem memnunsunuz, inşaat tamamlanıncaya kadar kalın. Hem bekçiliğini de yapmış olursunuz.

Halo dayı:

— Begim, dedi, şayat ilerde bizden orası içun para isdeyecekseniz, biz şindiden çıkak, başga bi yer bulak...

— Yoo yoo, dedi Recai bey, sizden bir kuruş istemem...

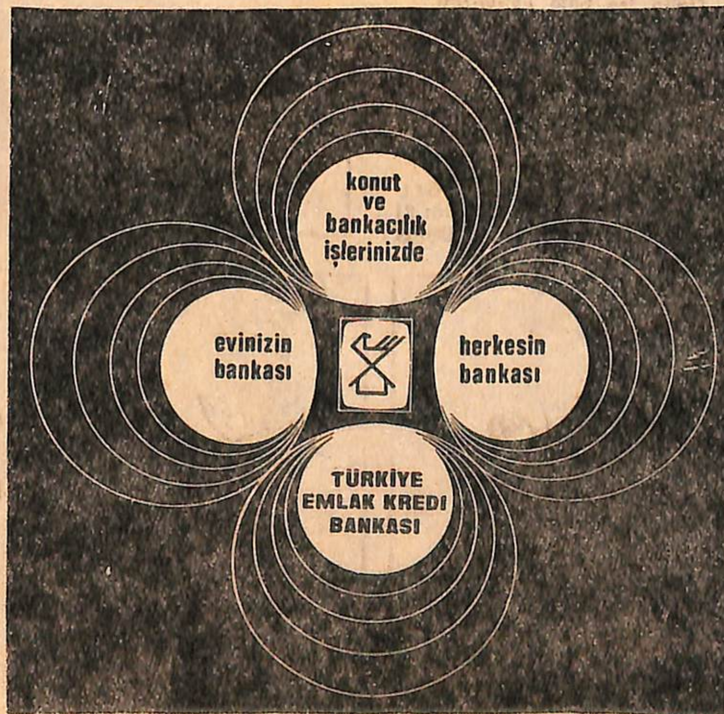
— Sağolun begim...

Bu sözü duyduktan sonra, Halo dayının yine elleri ayakları titremeye başladı. Gerçi pek büyük bir para değildi ikibuçuk lira ama, Halo dayı için iki paket yağdı, iki paket yağ da bir hafta demekti...

«Ulan Sarıbıyyık, ulan Sarıbıyyık, dediklerinden de cıfıtmışın sen lan!» diye geçirdi içinden.

Patronunun gitmesini sabırsızlıkla bekledi. Amma inadına gitmiyordu bir türlü patronu. Sarıbıyık da işini bitirmiş, tekrar ustaların yanına gelmişti. Recai bey:

(Devamı var)

(Basın : 60848 - A - 20167 — 131)

Ağrılarda ve GRİP'te
Lokman
ALGO

(Ajans Tek: 72/282 — 132)

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Sevgili okurlarımız,

Geçen sayımızda sona eren «ARANIYOR» Yarışması kuponlarının kabulüne 15 Eylül cuma akşamına kadar devam edilecek, o tarihten sonra elimize geçecek kuponlar yarışmaya giremiyecektir.

Cevaplarınızı bir kâğıda yazıp, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponlarını keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi

Yarışma Servisi

Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Onüç sayılık yarışmamıza doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» Yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Şimdiye kadar «ARANIYOR» kuponu göndermeyen okurlarımız kuponlarını toplu olarak gönderebilirler.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul Telefon: 22 18 11

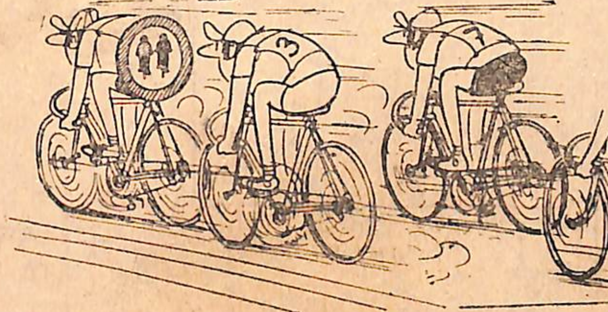
Fiyatı: 150 kuruş.

İLÂN FİYATI: Kapak içi, san'timi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

Kurnaz deliler

İki deli Champs-de-Mars'da geziniyorlardı. Aniden biri:
— Eyfel kulesine çıkacağım ve tepesinden kendimi aşağı atacağım. Yere düştüğümde, benim bir sardalye kutusu haline geldiğimi göreceksin, dedi. Bunu yapacağıma bahse girişirim. Var mısın?...
— Varım. Haydi yap da görelim, diye cevap verdi ikinci deli.
Birinci deli Eyfel kulesinin tepesine çıktı ve cebinden çıkardığı sardalye kutusunu aşağı attı. Aşağıda bekleyen delinin aklına parlak bir fikir geldi ve kendi kendine:
— Dur şuna bir oyun oynayayım da görsün... Dedi ve bir ayağını sardalye kutusunun üzerine hızla indirerek onu yamyassı edercesine ezdi.

Yazısız

Biricik aşkım!

Yakışıklı bir delikanlı, kartpostal satan bir mağazaya girerek:
— Bir genç kızla bir delikanlı resmi istiyorum, dedi. Üzerinde de «Yalnız seni seviyorum, biricik aşkım» sözleri yazılı olsun. Böyle bir kartınız var mı?
— Evet var mösyö, diye satıcı cevap verdi.
— Öyleyse onlardan bana bir düzine veriniz.

Pipo adamı

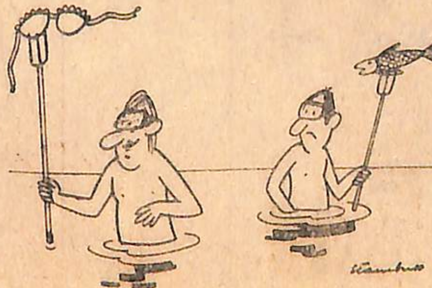
Edmond bir hayli sinirli bir halde ruh doktoruna giderek:
— Derdim var doktor, dedi. Uzun bir süreden beri kendimi bir pipo olarak hissediyorum.
— Tuhaf şey!... Nasıl oluyor bu?...
— Şimdi görürsünüz...
Adamcağız cebinden bir tütün kutusu çıkararak ağzına, burnuna, kulaklarına tütün doldurmaya başladı...
— Yeter... Yeter... Görüyorum, dedi doktor. Sizin için bir şeyler yapacağım.
Ruh hastası ferahlamıştı:
— Teşekkür ederim doktor, dedi. Doğru mu söylüyorsunuz, demek beni ateşleyeceksiniz?...

Gaf

Bir dâvette, Alfons, yanında bulunan bir adamın kulağına eğilerek:
— Şu son derece kötü bir sesle şarkı söyleyen kadını tanıyor musunuz? diye sordu.
— Karımdır, dedi adam.
— Affedersiniz... Ben şunu demek istiyorum ki... Kötü olan ses değil, şarkıdır. Bu saçma sapan güfteyi kim yazdı acaba?...
Diğeri sert bir tavırla karşılık verdi:
— Ben yazdım!

Saat kaç?

Sabahın saat beşinde bir saatçinin telefonu çaldı. Çıplak ayakla hole çıkarak ahizeyi açan saatçi:
— Alo, kimsiniz? diye hırsla bağırdı.
— Sizden bir şey öğrenmek istiyorum, dedi telefondaki ses.
— Ne öğrenmek istiyorsunuz?
— Saat kaç?
— Çıldırdınız mı? Beni bunun için mi uyandırdınız?
— Aklım başımda, sizi uyandırmamın tabiî ki bir sebebi var: Dün saatimi tamir etmeniz için size bırakmıştım. Eh, şimdi de saatin kaç olduğunu öğrenmek ihtiyacındayım!

Yazısız

— Fahişeler Münih'e akın etti. —

— Sen beni 1936 Olimpiyatlarında görecektin!..

Deli katarı

Bir akıl hastanesinin bahçesinde, bir sürü deli toplanmış, arka arkaya dizilmişler ve «çuf çuf» diye bağırarak tren oyunu oynuyorlardı. Onları gözleyen gardiyanlardan biri, arkadaşına seslendi:
— Sence bu oyun fazla uzamadı mı? Nasıl, susturalım mı şunları?...
— Sesleri mi kafanı şişirdi? dedi arkadaşı.
Beriki cevap verdi:
— Hayır, ama bu uzun katarın dumanı beni öksürtüyor...!

— Üçü de aynı anda ipi göğüslemiş!..

Mahkemede

Sanık, yargıca:
— On seneden beri hiçbir şekilde suçlandırılmadığımı göz önünde tutmanızı rica ederim sayın başkan! dedi.
— Doğru mu söylüyorsunuz?
— Hiç şüpheniz olmasın bundan. Çünkü on seneden beri hapisteydim.

Düzeltme

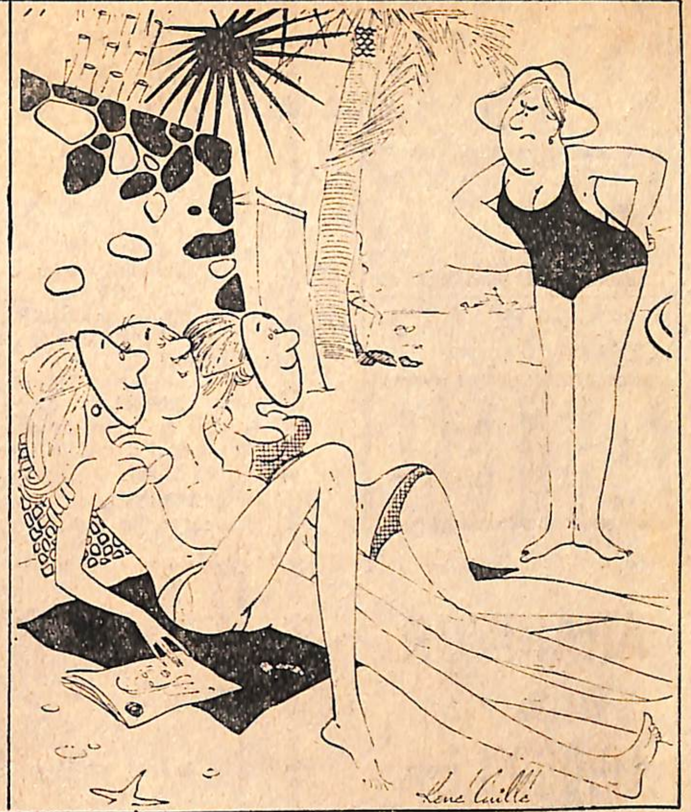
Birleşik Devletlerin küçük bir şehrinde, şehrin tek gazetesi o sabah şu satırları yayınladı: «Politikacılarımızın yarısı dolandırıcıdır.»

Politikacılar, son derece gücenmiş olarak yazı işleri müdürünü buldular ve onun bazı şartlar karşılığı bu sözleri düzeltmesini sağladılar. Ertesi sabah, gazetenin baş sayfasında, büyük manşetle şu satırlar çıktı: «Politikacılarımızın yarısı dolandırıcı değildir.»

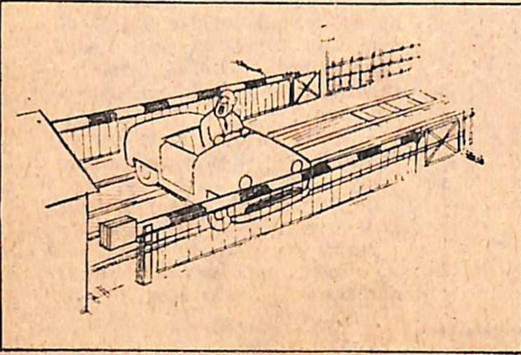
Dünya KARİKATÜRLERİ

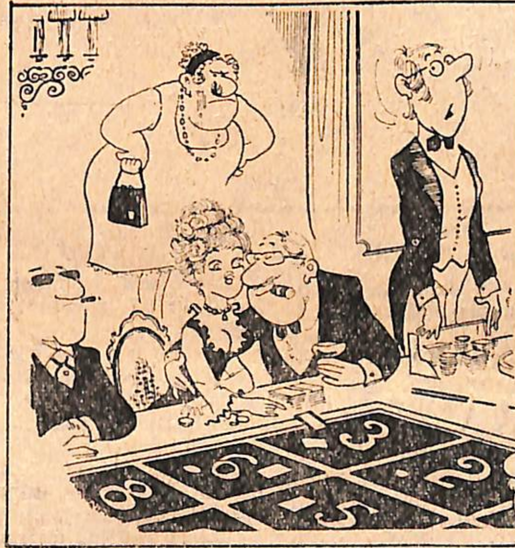
-NE VAR ŞAŞIRACAK? TABİİ BENİM MAYOM... AMA ELÂSTİKİ!..

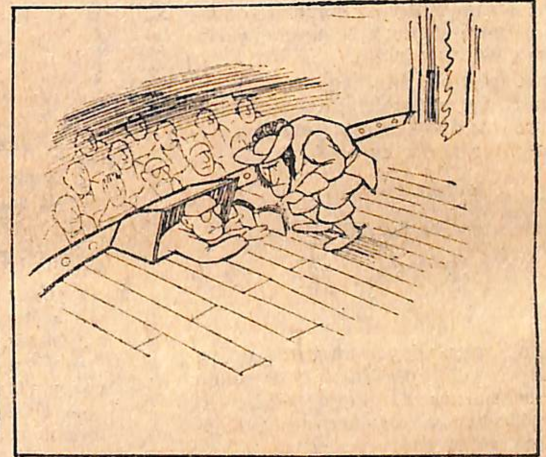
-ASKERLİK ARKADAŞLARIMI TANIYOR MUSUN KARICIĞIM?!..

YAZISIZ

-ŞŞŞT, MÖSYÖ! OYUN SONA ERİYOR GALİBA!..

YAZISIZ

-BİR BİLMECE SORACAĞIM SANA SEVGİLİM: "GÖZLÜKLÜ, BIYIKLI, SOMURTKAN VE DÖNÜŞÜ BEKLENMEYEN,, KİMDİR, BİL BAKAYIM!..

-YİRMİ YIL BENİ UYANDIRMADAN RÜYA GÖRMEYE CESARETEDEBİLDİN HA?

-HAKLISIN, BU MAYO ISLANINCA EDEBE UYMAYAN BİR ŞEKİL ALIYOR. EN İYİSİ HİÇ GİYMEMEK!..

-AH BRIGITTE... SİZİ KOLLARIMIN ARASINA ALIP SEVMEK

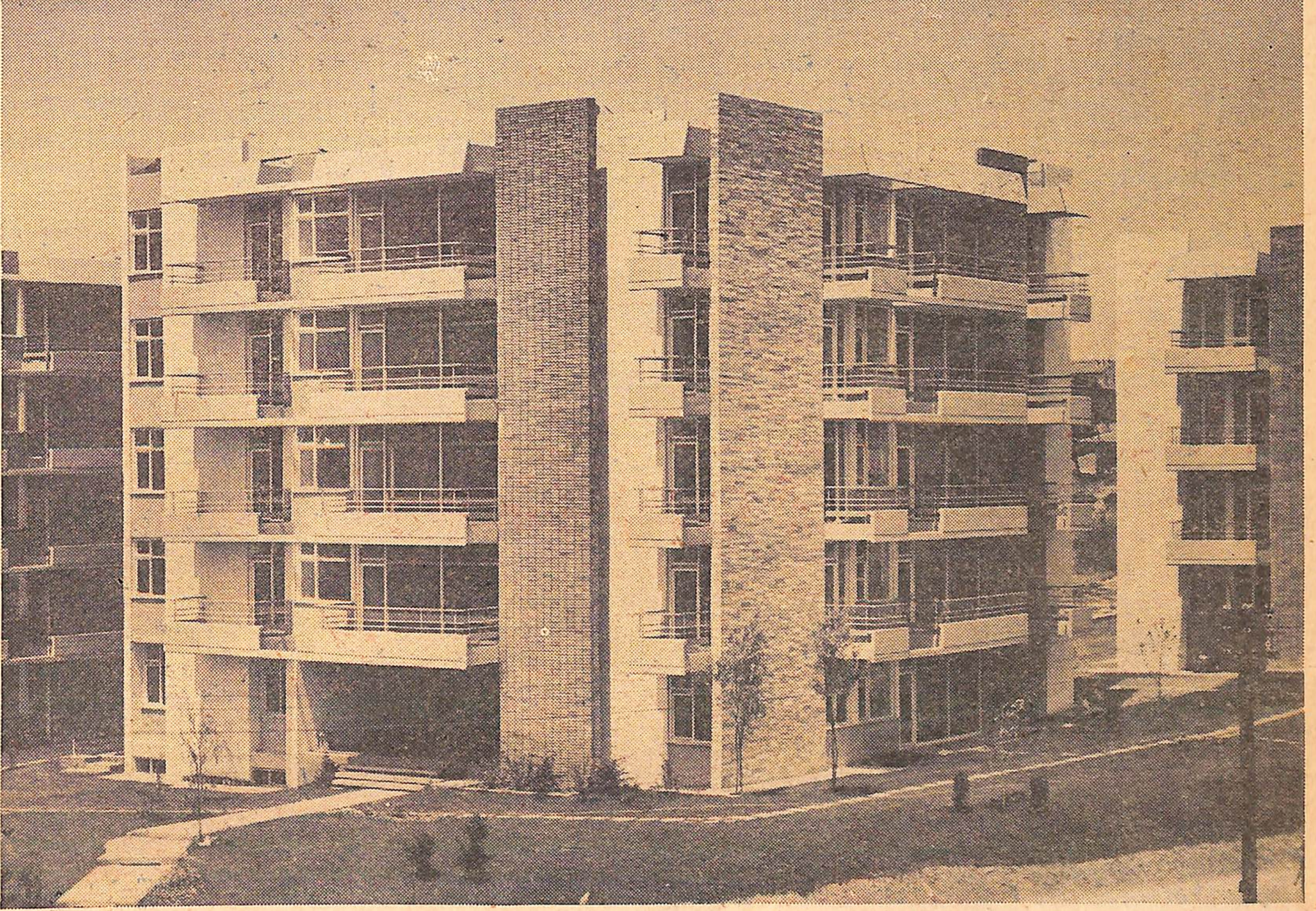
...İSTİYORUM... SİZ BENİ SEVİYOR MUSUNUZ?

-!..

Bu şahane apartman dairelerine
sahip olmak için

SON FIRSAT

işte size 40 APARTMAN DAİRESİ

Bu Apartmanlar, İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Adalara nazır, denize ve İstanbul - Ankara asfaltına çok yakındır. Fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı 2 yatak odası, renkli fayans tezgâhlı geniş, aydınlık mutfak ve şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. Duvarlar plâstik badanalıdır. Dairelerin Bankaya maliyeti 100.000 liradır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Bu çekilişte ayrıca:

40 ADET **100.000** LİRA
80 ADET **25.000** LİRA
200 ADET **10.000** Liralık Tahvil
400 ADET **5.000** LİRA
800 ADET **1.000** LİRA
VE **20 000** TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

Kazanmak için tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar İş Bankasında toplayınız

(Yeni Ajans: 2597 — 133)

Akbaba

-Ben, Şevki Oynak... işlerim yolunda içimden geliyor oynamak!..

Bendeniz Behçet Yumuşak! Hani bana şak şak!..

mahallede bana Tüylü Hayriye derler... neden mi?.. kocama: (borçlarını öde) diye diye tüy bitti dilimde... bundan ötürü.

Şaban'ın Karısı Hayriye...

Yeni romanımız Behçet Sertleşiyor!

-Bana Sinsi Şaban derler... Ne derlerse desinler... lâkin «borcunu ver» demesinler!..

Ulan Şaban

Yedim seni!

Ne kadar istiyorsun Behçet!.. üç yüz yeter mi?..

-Ben, Hamiyet... Behçet'in Karısıyım. övünmek gibi olmasın ama, dişilerin âlâsıyım... Fenerbahçe'li kanarya sarısıyım!..

-Şimdiye dek Yumuşak davrandın... Peki ne aldın Behçet?..

Bendeniz Rasim İRİGÖVDE... Gövde gösterisi yapacağım hikayenin bir yerinde!

Hava!

Bakalım, Behçet sertleşince ne alacak?..

Behçet kendi kendine soruyor!

Gelecek hafta başlıyor...